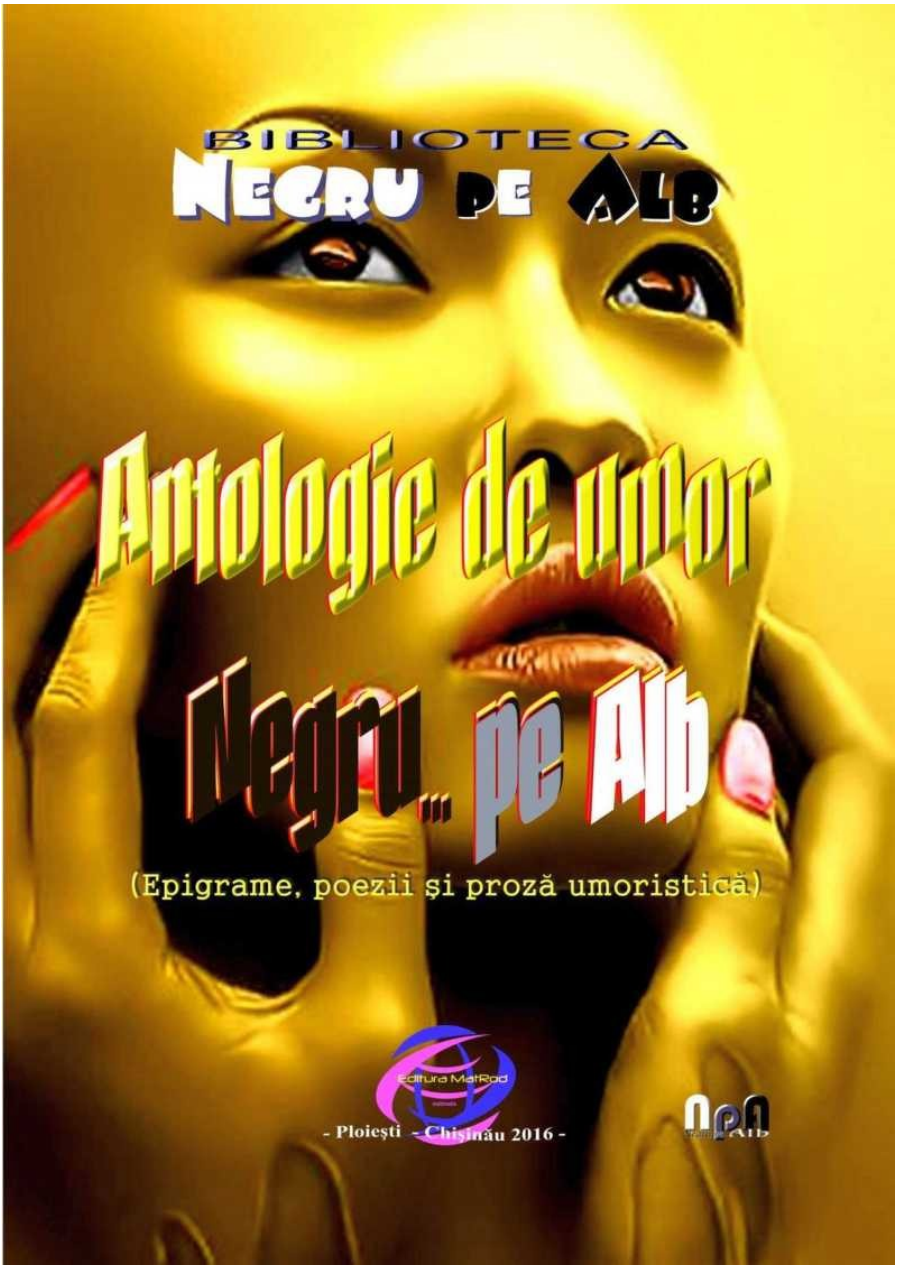

Biblioteca „Negru pe Alb”.
ANTOLOGIE DE UMOR NEGRU… PE A*LB*
(epigrame, poezii şi proză umoristică)
coordonator: Elena Vornicescu lector, antolog:

Constantin Bidulescu
Coperţi: Matei Ioaniţiu [*prelucrare foto web*)
Ilustrare: Rodica Bogdan [*prelucrare foto web*)
Ediţie apărută şi îngrijită sub coordonarea administraţiei reţelei Negru pe Alb (negrupealb. ning.com)
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin reţelei Negru pe Alb.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Antologie de umor Negru... pe Alb (epigrame, poezii şi proză unoristică) – Iaşi: StudlS, 2016
ISBN
821.135.1 – 822
Tipărit la Editura studis – Iaşi

Tel. 0232.217.754 Mobil: 0745.263.620

(Epigrame, poezii şi proză umoristică) Ploieşti – Chişinău 2016

Umorul la români

Limba noastră-i o comoară.
Fala-ntregului popor.
Este dulce; acrişoară.
Se pretează la umor.

Unul dintre primele personaje româneşti prezente în anecdote este Păcală. Numele lui este derivat de la verbul „a păcăli” şi, ţinând cont că etimologia cuvântului este

necunoscută, se presupune că el face parte din umorul specific românesc.

Influenţa otomanilor a adus în cultura românească noi personaje şi situaţii. Un urmaş binecunoscut al lumii fanariote este personajul Nastratin Hogea, creat de Anton Pann. Din vremea lui Caragiale datează apariţia personajului mucalit Mitică şi aşa numitele miticisme.

Între cele două războaie mondiale, umorul a progresat prin marii umorişti şi în special epigramişti: Păstorel Teodoreanu, Cincinal Pavelescu, Constantin Bacalbaşa şi alţii (care atacau cu un umor fin confraţii scriitori, sau pamflete cu subiecte politica vremii şi guvernanţi, epitafuri…). Apoi mai recent, profesorul de matematică Ion Th. Grigore, fraţii Quintus, Mircea Pavelescu, Andrei Ciurunga.

D.C. Mazilu, Eugen Albu, George Corbu, matematicianul Ion Butulescu, Mariana Dobrin, Janet Mică, Ruse M. Ion, Gheorghe Niculescu, Vasile Larco, Mihai Batog Bujeniţă, Gheorghe Culicovschi şi mulţi alţii.

În România comunistă a fost inventat un personaj nou, neagreat de către regimul politic din pricina aluziilor incomode privitoare la realitatea din ţară. Eroul bancurilor s-a numit Bulă, reprezentând idiotul tragicomic absolut, capabil să scoată la lumină incongruentele mediului în care trăieşte prin marea lui naivitate şi incapacitatea de a lua parte la imoralităţile comise de către cei din jurul său.

În zilele noastre au apărut multe cărţi şi antologii colective de epigrame şi poezie umoristică şi se organizează anual concursuri de către multele Cenacluri existente în localităţile din ţară.

Umorul e necesar şi benefic în viaţa noastră.

Cu toţii ar trebui să râdem mai mult, căci râsul aduce mari beneficii sănătăţii. Aceste beneficii, au dus chiar la apariţia unei metode terapeutice specializate – terapia prin râs.

Aşadar, nimic mai bun pentru a ne uşura viaţa decât o doză bună de umor care să ne facă să râdem.

Studiile arată că umorul ne îmbunătăţeşte sănătatea,

ne ajută să ne înţelegem mai bine unii cu ceilalţi şi chiar ne face mai inteligenţi.

Câteva citate referitoare la umor:

— Umorul este agerimea spiritului.

— Dostoievski

— Umorul este un limbaj universal.

— Joel Goodman

— Umorul este o sabie din cauciuc – permite să înţepi fără să curgă sânge.

— Mary Hirsch.

— Umorul este lumina solară a minţii.

— Edward Bulwer-Lytton.

— Umorul este uleiul din lampa vieţii noastre. – proverb olandez.

— În fiecare glumă este şi un sâmbure de adevăr. – proverb rusesc.

— Umorul este atunci când spui ceva comic şi râde toată sala. Satira e când spui ceva şi râd toţi, în afară de unul.

— Horaţiu Mălăele

— Umorul este cel mai scurt drum de la un om la altul.

— Georges Woliński.

Umorul sparge gheaţa, construieşte încredere şi ne creează o stare de bine.

Râsul este un antidot puternic împotriva stresului, a durerii şi a conflictului. Nimic nu funcţionează mai rapid în a aduce mintea şi corpul într-un echilibru decât un râs sănătos. Umorul luminează plictiseala, hrăneşte speranţa, te conectează cu ceilalţi, te menţine cu picioarele pe pământ, concentrat şi alert.

Nu toate glumele sunt pozitive şi sănătoase. Trebuie să ne ferim de bășcălia, sarcasmul, ironia prin care îi poţi răni pe ceilalţi.

În această antologie aniversară (se împlinesc 5 ani de la apariţia site-ului) au fost selecţionaţi cu epigrame, poezie şi proză umoristică 32 de autori, care au postat de-a lungul anilor, lucrările lor în Salonul de umor. Fiind

administrator al acestui Salon, mi-am permis eu să fac o selecţie din ce s-a publicat aici. Sper că autorii nu se vor supăra şi vor fi la unison cu mine în ceea ce priveşte alegerea textelor. Poate alegerea a fost subiectivă, fiind şi alte texte foarte bune, dar materialul fiind vast, şi cu ce mai apare între timp în acest Salon, poate peste câtva timp să repetăm această acţiune.

În încheiere, cum între muzică şi poezie este o mare legătură, muzica e poezie fără cuvinte, poezia e muzica fără melodie, ambele vorbind sufletului omenesc despre sublimul din existenţă, despre armonia ce guvernează lumea, aduc o dedicaţie, pe note muzicale, minunatului site:

DOresc de site, acum, eu să vă spun, REcunoscut de toţi, ca foarte bun.

Mină de aur este pentru noi.

FAvorizând creaţia şuvoi.

SOL – icitând doar opere decente.

LAnsând mereu şi tinere talente.

Simbol ce mult va vieţui în timp.

DOar el e bucurie, în orice anotimp.

La mulţi ani! site-ului Negru pe Alb, creatorului reţelei, doamna Elena Vornicescu, co-fondatorului, domnul Gheorghiţă Mocanu, tuturor administratorilor şi redactorilor şi nu în ultimul rând minunaţilor membrii ai acestui site.

Să sperăm că mulţi ani de acum încolo vom fi aceeaşi familie frumoasă şi unită.

Bidulescu

Au contribuit la această Antologie următorii autori (în ordine alfabetică):

— ADANEMESCU
— AGA LUCIA-SELENITY
— ANAC. RONESCU
— CAMELIA STAN
— CONSTANTIN BIDULESCU
— CORNELIA-ECATERINA MESARU
— COSTE LZĂG AN

— CRISTINA GEAMBAŞU
— DORINA POP
— ELENA AGIU-NEACŞU
— ELENA MITITELU
— FLORIN ALEXPETRACHE
— GABRIELA IONIŢĂ
— GHEORGHENICULESCU
— GHEORGHE PÂRLEA
— ION M. RUSE
— JANET NICĂ
— LILIOARA MACOVEI
— LIVIU GOGU
— MARIANA DOBRIN
— MIHAI BATOG-BUJENIŢĂ
— MIHAI HORGA
— MIRCEA COROŞ
— MIRCEA FLORIN CARACAS
— MIRELAGRIGORE
— NELU PREDA
— PETRU RACOLŢA
— VERONICA ŞERBAN
— VICTOR BIVOLU
— VIOLETA MIHAEŞ
— VIOLETTA PETRE
— VIOREL GAVRILOVICI

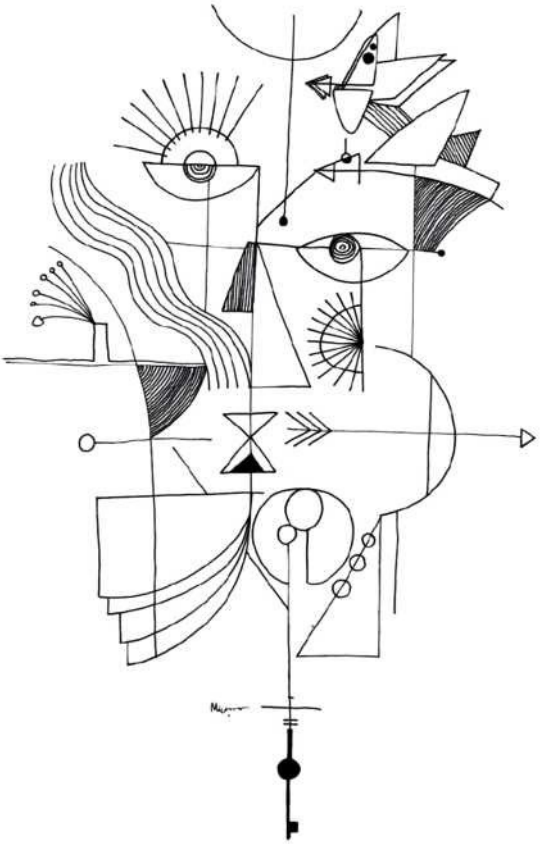

Capitolul I: EPIGRAME

MARIANADOBRIN

Declaraţie de dragoste

Eşti comoara mea cea mare, Dragă, mult te preţuiesc! Tu-mi eşti uşă la intrare, De-asta zilnic… te trântesc

Suferinţă

Ochii mei au o problemă, Simt că nu mă pot abţine. Ştii care-i a lor dilemă?

Nu-i pot dezlipi de tine

Lipeala

N-ai o hartă pe la tine, Domnişoară prea frumoasă? Că m-am rătăcit, vezi bine în privirea-ţi lunecoasă!!!

Argument
Ştiu că nu sunt prea înalt.
Vezi şi tu că-s mititel.
Da-l întrec pe celălalt când mă sui pe… portofel
Inundaţie în ţara lui Papură-Vodă
Inundaţia cumplită Nu e cea de ploi lăsată.
Mult mai grea şi nesfârşită E… prostia revărsată.
Partea bună a inundaţiilor
Tot ţăranul de la sat şi-a dorit o zi la mare.
Dumnezeu le-a ajutat.
Are-n curte fiecare.
JANET NICĂ
Bună vecinătate
De vecina mea, Maria.
Pot să spun doar lucruri bune:
Lumea ştie că tăria
Este marea-i… slăbiciune.
Unirea cu Moldova de peste Prut
Cu moldovenii, de socoţi, Problema-i foarte, foarte fină:
Eu m-aş uni, dar nu cu toţi.
Ci doar cu partea feminină!
Vecina
Vecina, una cu lipici, în curte are, an de an.
Găini şi gâşte, bibilici.
Şi-n casă ţine un fazan.
Bărbatul supărat
Bărbatul, când e supărat, Neortodoxe căi apucă şi-atunci, văzându-l cam plouat, Cu drag, amanta îl usucă!
Destin
N-a fugit nicicum de trudă.
Fu isteţ, onest şi-nfipt.
Dar avu o soartă crudă:
L-a mâncat nevasta… fript!
Fără scăpare
De i-am stârpi-ntr-o veselie.
Pe terorişti, c-o forţă sacră.
Tot ar rămâne – bombă vie – în orice casă, câte-o

soacră!

Precizare

Să afle soacra-mi adorată Ce-aş face eu, de-ar fi să moară: Ea ar muri întâia dată.

Iar eu m-aş naşte-a doua oară!

Femeia

Afirmă gurile-nţelepte Că, dulce-ntâi, la urmă, acră.

E ca racheta-n patru trepte: Copilă, soaţă, mamă, soacră!

De Anul Nou

Un meniu sofisticat.

Vinul, şunca şi piftia Declanşează-n România Altă criză: de ficat!

GHEORGHE NICULESCU

Stomatologică în balanţă nu-s cu medicul de pus:

Eu cu-n dinte-n minus.

El cu-n ban în plus!

Remediu

Dumnealui tuşea anemic, Fiind cam bolnăvicios.

Dar, de când a fost la medic, Tuşeşte mai sănătos.

Între sticlele cu vin

Zice-o sticlă destupată către alta înfundată:

— Mergem la concurs, surată?

— Eu nu merg fiindcă-s dopată.

Matematică

O formulă s-a certat Rău de tot cu-n postulat Dar a rezolvat problema Pân' la urmă… teorema.

Ciocanul şi menghina

Ciocanul, vrând să se-nsoare cu o fată strângătoare.

A luat – precum se ştie – O menghină, de soţie.

Perspectivă lată ce mi-a spus soţia.

Când m-am însurat cu ea: „Tu eşti prima mea iubire… Celelalte vor urma!”

Unui marinar

Soacră-sa-i ca o balenă, Soţia-i ca o sirenă.

Socrul e precum rechinul, Iar copilu-i… ca vecinul.

Din flori

Maică-sa e din Ploieşti, Taică-său, din Bucureşti,

Bunicul din Roşiori.

Iar copilul e… din flori.

Descendenţe

Românii, din daci se trag. Boii, din vaci care rag.

Vinul prost, din poame acre şi nevestele, din soacre.

Scleroză

Doctore, m-am sclerozat, Fiindcă astăzi i-am urat Soacrei mele „La mulţi ani!” Iar soţiei i-am dat bani.

Dantura soacrei

Soacră-mea-i cam demodată Dar stă bine cu dantura.

Asta fiindcă, deocamdată.

A ştiut să-şi ţină gura.

MIHAI BA TOG-BUJENIŢĂ

Cadou de sărbători pentru soţie

Doresc, acum, de sărbători;

Mi-a spus soţia… c-o privire…

Un dar mai scump şi nu doar flori; l-am dat factura la-ncălzire.

Revelionul septiiagenarului

La cină ceva uşor Vin doar ca medicament Colebil, un triferment.

Şi somn la televizor.

Revelion gurmand

Ţuici, cârnaţi, fripturi şi tobă Dintr-un porc de un chintal.

Mult vin roşu, lemne-n sobă.

Iar a doua zi-n spital.

Remaniere guvernamentală

Prezentă numai pe-o hârtie, Doar o idee-ar incuba Miniştri patruzeci să fie.

Ca-n basmul cu Ali-Baba.

Dragostea pentru lectură

Aş vrea-ntr-o viaţă viitoare, Un melc să fiu, pe o potecă, Să car în spate-o bibliotecă Dar plină de bibliotecare.

Bogaţii de ieri şi de astăzi

Şcoli spitale şi donaţii Făceau când nu te-aşteptai, fără astăzi toţi bogaţii Joacă table în Dubai.

Nedumerire la festival

Mese-ntinse, fast, culoare.

Ţuică, zaibăr, dulci copile.

Dar în public e rumoare De ce ţine doar trei zile?

Finalul concursului de aruncat bolovani

O spun atleţii, pehlivani.

Şi chiar se face să-i asculţi Că-n ţara asta bolovani sunt, din păcate, foarte mulţi.

La balul vânătorilor

Cârnăciori şi răcituri.

Spată friptă de vânat.

Au fost şi afumături.

De-aia m-am şi afumat

Avantajele integrării europene în U.E. de nu eram Nu ne-ajutau americanii fără noi singuri nu puteam S-avem războaie cu afghanii.

Vârstele abuzurilor

La-nceput, numai bomboane, Apoi fiţe şi talente.

Domnişoare, vin, cucoane iar acum… medicamente.

Petrecere de Sfintele Sărbători

Zeci de ouă, vin şi pască Plus mielu-ntreg ce l-a halit; Apoi, în ordine firească.

De înviere, a murit.

De ziua mea

Ziua asta e cu cântec Căci amicii ce-o animă Au o damigeană-n pântec şi se duc doar când e plină.

Egolatră

La vinul bun, de razachie, în fiecare zi mă rog Dorind să am în farfurie, Când bujeniţă, când batog.

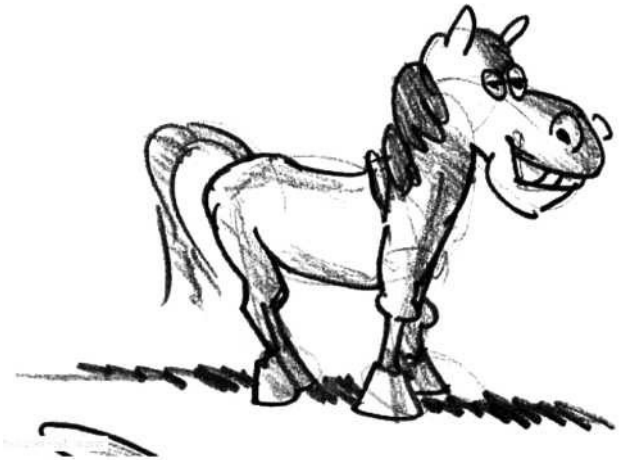

GHEORGHE PÂRLEA

Unui epigramist ghinionist îşi încropeşte epigrama în timp ce-i soarbe prunei zeama; Dar dracu-şi bagă coada parcă, Că-i iese epigrama… bearcă.

Vin, la genul feminin
Nu bea vinul singurel.
Ci îl soarbe cu vecina.
Şi n-are mustrări defel:
El, cu vinul, ea – cu… vina.

Cu studii incomplete în politică-i notoriu.

Iar la studii, ne „dă clasă”, îi lipsesc din portofoliu Doar… „cei şapte ani de-acasă”.

Unuia… „tobă de carte”.

Un deştept, „tobă de carte”, Voia slujbă după har-şi-a avut de asta parte:

E acuma… toboşar.

Comparaţie în epigrame, tu tai – „brici”, Ştiu asta, că mereu mi-o zici.

A mele, că le scriu în birt.

Ard – „spirt”!

Unui amic proaspăt însurat

Află, dragă, că femeia E, în căsnicie, cheia – Iar concluzia-i firească:

De-i ea cheie, tu eşti… broască.

Astronomică

Soarele nostru iubit Răsărea din… Răsărit.

De când UE ne-a sedus.

El răsare din… Apus.

Unuia, nelipsit de la agape l-a fost viaţa o agapă… Asta-nseamnă, vă spun vouă, Mereu cu-n picior în groapă – Acum e… cu amândouă.

MIRCEA COROŞ Anul Nou

Anul nou? Se urcă-n spate Oamenilor în etate…

Iar pe tineri îi răsfaţă, Aşezându-li-se-n faţă!

Duşi cu vorba

Vorbe multe, vorbe multe…

Că sunt proşti ce stau s-asculte! Dar s-o spunem pe-a ia dreaptă: Nici tăcerea nu-i deşteaptă!

Naivităţi

Naivitatea-n ţară-i mare.

Mulţi cred că a vota-i cu rost. Dar curioasă întâmplare les tot aceiaşi ca re-au fost!

Curiozitate

Sărăcia şi durerea A-nceput ca să ne placă De-aia tot lăsăm puterea Mendrele să şi le facă?

Consum de usturoi

Să miroşi a usturoi.

E o modă pe la noi!

Dar mâncatul de căţei.

Nu-I avem în obicei!;

y1 rr, yi – ELENA MITITELU

Unui poet şi muza sa

Poetul plin de încântare.

Sufletu-şi pune-n poezie.

Aşternând stihuri la răcoare.

Că muza lui… este-n tărie.

Încadrare cu cântec

Cum s-o descurca tot anul.

Că de muzică-i străină?!

Azi, de vrei să iasă banul.

Important… să cânţi… în strună!

Urări de Paşte

Parlamentarii ne-au urat fir-ar să fie, „Paşte

fericit!”… cu multă voie bună; Eu aş fi bucuros şi plin de veselie.

De s-ar putea… să paştem împreună!

Tendinţe în această primăvară.

Blush, mascara, un gloss pal, Fond de ten, pudră uşoară – Pentru un look mai… natural.

Văduva neagră

— Daţi-mi, vă rog, o armă tare.

— Desigur, pentru apărare…

— Acum, că tot m-aţi întrebat, Pentru atât, am avocat.

La medic

Dom-le doctor, încercaţi, Pentru fericirea noastră.

Pe soacră-mea s-o trataţi la şi pe a dumneavoastră.

CAMELIA STAN Sora

Ce te plângi că n-ai o soră? Să te-ajute, cu migală.

Dacă bei încă vreo oră Capeţi soră… medicală!

Destine

Ne-mpărţim egal destine, Draga mea, în toate cele, Eu, cu clipele de bine.

Tu, cu celelalte, rele!

RUSE M. ION

Atleta

Vecina mea e săritoare – Şi toţi îi recunosc bravura – Că-n orişice împrejurare.

Ea sare permanent… cu gura.

Soaţă vs. soţ

Icoană de-nchinat s-o pui că bun-a fost – acum e rea – Şi are – un dinte contra lui.

Când trage singur… la măsea.
Cuplu modern
Şi-au permis, la mare.
Libertăţi – cu carul – El s-a-ntins la soare.
Ea… cu salvamarul.
Soţie devotată
Muncind în casă, ca o sclavă.
Pe soţul ei – un beţivan – L-a ajutat să urce-n slavă…
Şi-i face parastas de an.
Vai de căsnicie
Trăiesc în suferinţă drama care m-a dat, aproape, gata: Nevastă-mea, gătea ca mama şi-acuma bea, mai mult ca tata.
Îngrijorarea însurăţelului
Nevasta-mea-i ca un robot-Gospodăriei se consacră-Ar vrea şi-un fiu, dar, eu nu pot.
Să văd cum se transformă-n soacră.
Unei nudiste
Alura ei părea regească.
Pe plajă nu-i găseai pereche; Jurai că-i amforă grecească… (La fel de mare şi de veche).
Reclamă la peţit
Cuminte e, din cale-afară Fetiţa mea, vă dau de ştire, C-abia a consumat aseară.
A treia, primă… întâlnire.
Filatoarea încurcă iţe, trage sfori.
E pricepută şi mă tem că este-n stare, uneori.
Să-l facă şi pe dracu’ ghem!
ADA NEMESCU
Obrăznicătură
Era firesc să porţi rochiţă când erai doar o fetiţă.
Dar acum rochiţa-ţi vine Prea aproape de… ruşine.
Condeiul
Când ai idei şi n-ai condei.
E vai de noi, chiar vai de ei, Că nu aflăm idei mai vaste, Dar rogu-vă, avem şi… taste!
VICTOR BIVOLU
Unei absolvente cu pretenţii

Mulţi îi aduc complimente că e plină de talente.
Silicoane, haine şic Dar în ţeastă… mai nimic!
Lăcătuş în dragoste
De vrei să câştigi femeia latră şpilul, iată cheia:
O floare, un parfum fin Dar… şi portofelul plin!
O, 5 Mai
Fără chef, fără alai Fără să ies la picnic Am serbat O, 5 Mai Degustând… juma de mic!
Unu Mai… muncitoresc
M-am plimbat pe o cărare, Am stat cu burta la soare.
Am serbat muncitoreşte Ascultând… cum iarba creşte!
Împărţire judicioasă
Că el ştie să trăiască.
Asta e părerea mea:
Jumate să se-odihnească şi jumătate să… bea!
Nu, egoismului
Nu-I împroşea pe vecin cu picături de venin.
Fă-te rază de lumină şi „nealzeşte”-o pe… vecină!
Guvernanţilor
Maeştri-n angajamente.
Ne mint, ne păcălesc din greu.
Şi fără menajamente…
Că-ntâi aprilie-i mereu!
Uneia de la bloc
Dânsa ieri a făcut trocul.
L-a lăsat pe-un sărăntoc şi s-a-ndrăgostit pe loc…
De tot blocul!
Unui producător de vinuri cu teamă de Dumnezeu
Ca tine, vin, nimeni nu face.
Că ai vreo şapte poloboace.
Dar când îl degustai şi eu.
Văzui că-i… botezat la greu!
Ca să nu te doară capul
Firesc pică-ntrebarea aici.
De ce sunt salariile mici? îmi răspunde unul cu umor:
Ca să-ţi numeri banii… mai uşor!
Unui „rebusist”.

Este om lăudăros şi în etate.

Iubitor de cuvinte încrucişate.

Ce intră în bodegă „la cinci – vertical” Şi-o părăseşte „la nouă… orizontal”!

La aniversare

Mă privesc în buletin şi la Dumnezeu mă-nchin să îmi apere destinul şi să îmi sporească… vinul!

Cadoul pentru femeia iubită

Nefiind pretenţioasă.

Şi de-o floare e-ncântată, Dacă este încrustată Pe o piatră preţioasă.

Petrecerea de Revelion

Ne-adunăm cu toţi, toptan, Să trecem în noul an.

Şi să ne urăm, în grup, Sănătate… la calup.

Revelionul pesimistului

Mai trece un an din viaţă, Viitorul mi-e în ceaţă, Timpu-aş vrea să îl opresc, Până mă mai dumiresc.

LILIOARA MACOVEI

După masa de Revelion

După sarmale şi şuncă şi vreo şapte-opt pahare, Clătinaţi suntem cu toţii Doar masa mai stă-n picioare.

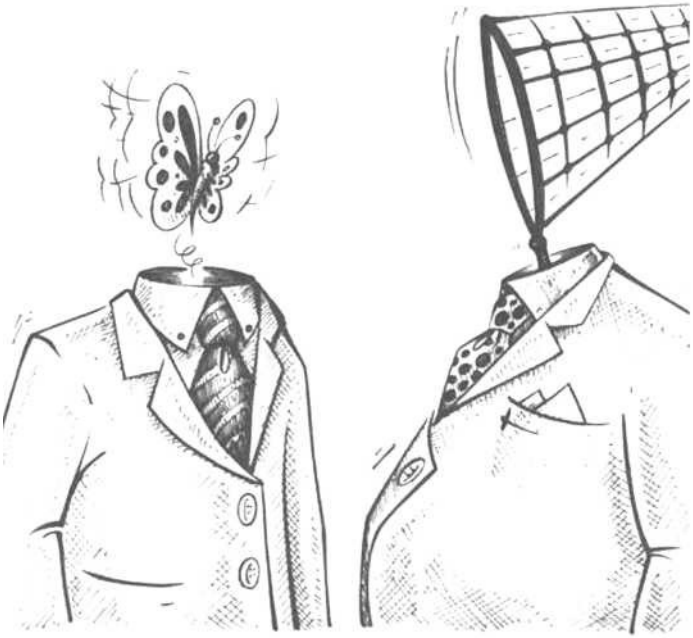

LIVIU GOGU

Despre un chirurg şpăgar…

În munca lui de Demiurg.

Priviţi-i mâinile atent; în timp ce dreapta-i de chirurg.

Stânga-i de… popă, evident.

Tratament miraculos

Cică, la doctorul CUTARE.

Nu-i nicio vizită anostă;

Te vindeci chiar şi de lingoare, îndată ce afli… cât costă.

Sacrificiul şi speranţa soţului, pe 8 Martie

Cu bani de-o sticlă de Fetească, l-am luat soţiei azi o floare;

Sper mâine să mă răsplătească.

Cu… patru şi patru de pahare.

Sfat de Mărţişor

Când iei oraşul la picior.

Să-i cumperi soaţei mărţişor.

Ai grijă s-aibă-n loc de şnur, Ceva – mpletit din… aur pur.

Automobilist împătimit

La cinci ani de căsnicie şi de când am limuzina.

Trist, constată a mea soţie: „Jumătatea ta-i… maşina!”

Despre noi, bărbaţii…

De cum ne însurăm, se ştie.

Vrem şi amante… Bieţi hapsâni!… Gândim că viaţa-i poezie.

Când slugăreşti la… doi stăpâni!

Apel la 112, pe timpul inundaţiilor

Să vină forţele armate Strigau neveste disperate că altfel ni se-neacă soţii.

Din crâşmă până-n faţa porţii!

DORINA POP

Beţie constructivă?

Beau pălincă, nu răchie Apoi scriu o poezie:

Caut rime prin pahar.

Dar constat că-i… în zadar.

Înainte de operaţie
Dom’ doctor, m-am conformat.
Am adus suma solicitată.
Dar bunica m-a rugat:
De moare… o vrea rambursată!
Starea
De-am avea cu ce, am drege Starea de indiferenţă.
Dar lipsesc şi ţepi, şi rege Plutim seci în… indolenţă.
Starea epigramei
Da, epigrama s-a cam turmentat şi nu cred că e vina ei.
De vină e puţinul aluat Pe care-l punem în… condei.
Mărţişorul prins în piept
Argumentele-s confuze… încă nu s-a inventat „Mărţişorul cu ventuze”… Silicoanele-au cedat.
Sfat
Când versu-ţi ia amploare, însă-i lipsit de valoare, îţi spun acum omeneşte:
Nu mai scrie… doar citeşte
Diferenţe
Benzina „s-a ridicat”.
Pâinea-n preţ s-a înălţat Preţul cărnii e în top.
Doar salariul e pe stop.
Consultaţie
M-am dus la doctor c-o răceală, Să mă consulte – poate-mi trece, Dar din răcela cea banală.
Găsi la mine boli vreo… zece!
Transplant
Chirurgul este renumit.
Cu un prestigiu nepătat Transplantul foarte reuşit iar pacientul… decedat!
Reparaţia
O coastă de ţi-ai fisurat.
Şi ai un doctor cam „miop”.
Ar trebui neapărat
Să ţi-o repari cu… photoshop!
MIRELA GRIGORE
BAC-ul face diferenţa în viaţă!

Colegul nu a luat „Maturitatea”!
Picase BAC-ul, n-a fost atestat…
Azi, diferenţa face calitatea:
Eu sunt un amărât, el… deputat.
Boală incurabilă
Se tot trata de ani încoace la doctori, vraci, dar fără rost.
De-o boală care nu-i dă pace: Vederea-ngustă… de om prost.
Când urmezi noile terapii ale medicului l-a dat o terapie foarte nouă.
Urmând-o, se reface chiar complet şi-acum aleargă vesel – chiar de-i rouă – în iarbă – Sus la cer – ca un atlet.
C. RONESCU
Umorul
Ce să faci cu viitorul?
Uite, timpul a şi trecut!
Ieri e azi, dar cu umorul Faci prezentul mai plăcut!
Răspunsuri
Deşi nu sunt eu o doctă Am răspunsuri multe, teanc…
Ştiu ce este o bancnotă:
E… nota dată unui banc!
Tablou de familie
O pisică fandosită Pe o prispă tolănită Se-alinta, clipind vicleană:
Grivei, să-mi *iau* altă blană!?
Partaj
A câştigat la judecată, Printr-un avocat abil, Iubirea investită – toată şi-o jumătate de copil.
Povestea din Rai
Oare acesta-i adevărul?
Eu nu vreau să ştiu decât, Dacă Eva muşcă mărul.
De ce-i stă lui Adam în gât?
Vizită la nivel înalt
Când îi spuse secretara C-are un musafir sus-pus, Demnitarul ceru scara să-l poată privi de sus.
Eternitate
Spunea, odată, Păstorel: Prostia – de leac n-are parte

Vreau să-l contrazic niţel… Are leac, dar n-are moarte.

Critica

Nu-i poet acel ce scrie Stihuri cu talentu-i rar E poet cel ce „tămâie” Măcar un critic literar!

Soacra culantă

Veta, proaspăt măritată De lipsuri n-avea habar; Soacra îi dădu de toate – Pământ, casă, un măgar…

CORNELIA – ERA TE RINA MESARU Planificare

De azi, de la lăsata secului.

Vom pune cam la toate cep Cum se spune „pofta în cui”.

Şi după Paşti… cu sârg încep.

După mucenici

Fără număr… ca-n manele pahare şi păhărele.

Câte au fost? n-am numărat Eu doar unul am spălat.

Sigiliul

Natura ca o mamă iubitoare, bună Vrând să ne scoată din impas.

Când vorbele nu au nimic să spună.

A inventat sărutul, sigiliu pus sub nas!!

Sărutul

Ar trebui sărutul să fie personalizat.

Să rămână doar autograful iubirii. Fiindcă uneori, pe guler amprentat Poate-nsemna autograful despărţirii.

ELENA

Unui poet veritabil

Arunci pe foc unu, două.

De-ajungi şi la 99.

Dar într-un final răsare şi poemul de… valoare.

Sunt şi ghiocei amari în multe cazuri se întâmplă la ghioceii de la tâmplă să însemnenţelepciune şi-uneori… amărăciune!

Soacrelor… într-o ureche

Cu soacra-i poveste veche Tare-n gură, vrei, nu vrei.

Dar ce mi te faci, luatei.

Dacă e şi-ntr-o urşfehe!?

FLORIN ALEX PETRACHE La ţipe

Ieri m-am certat cu o tipă.

Nu era iubita mea;
„Sărmana”, plecând în „pripă”, A „uitat” cârdul la ea!

VIOLETTA PETRE
Iubirea eternă
Draga mea, cea mai frumoasă, Te iubesc ca un nebun!
Şi-am să te încui în casă.
„Te iubesc” doar eu să-ţi spun…
La farmacie
Vreau ceva pentru prosteală că am dat în bâlbâială.
Am, aşa, în minte-un gol.
O fi bun un prostamol?

CONSTANTIN BIDULESCU
Poeţii şi barul

Poeţii sosind la bar.
Poezie-i vin de hac.
Când ajung, sunt plini de har.
Iar când pleacă… de coniac.
Unui învăţător
(acum orice copil ştie să scrie pe tastatură)
Ştiu acum limba română.
Dar nu înţeleg defel.
Tu mi-ai pus creionu-n mână Ce să fac acum cu el?
Clasa zero
Clasa-i plină de „pitici”.
Educaţia-i aleasă.
Nu-i completă, o să zici.
Nu au… şapte ani de-acasă în transportul în comun
Un bătrân azi observai.
Că l-a luat cu ameţeală.
Cum să stea jos, în tramvai, Când elevii merg la şcoală?
Moneda
O monedă-ai înghiţit.
Ce păţeşti acuma oare?
Faptul este dovedit, îţi mai creşte din valoare.
Etc…
Etc… îl pui, de vrei.
Pentru cei ce vor s-asculte.
Ca să-i faci să creadă ei că tu ştii… cu mult mai multe.
Doctorul către pacient
Regimul este ca atare şi consecinţe va avea:
Când îţi place o mâncare… Să renunţi la ea!
Prostia
Nu-s de-acord cu abordarea că prostia e cât marea.
S-a întins cu tot elanul Cât s-acopere oceanul.
La oculist
Doctore, sunt supărat că vederea mă cam lasă.
Eu de când m-am însurat Nu mai văd un ban în casă.
— Geaba-ţi dau ceva.
Te-ai îmbătat iar.

Te obligă cineva?

— Nu… sunt voluntar.

Unor poeţi

O decizie spontană.

Azi, le fac un compliment, Unii au talent în „pană” Alţii… pană de talent.

Proverb vechi

Dacă ne gândim puţin, Zicala nu-i desuetă, Adevărul e în vin, Păcăleala-n etichetă.

Trebuie să încetezi să mai bei şi să fumezi.

Eu deduc, auzind asta.

C-a trecut pe-aici nevasta.

Întrebare şi răspuns

Ce e o ciocănitoare?

Un amic m-a întrebat.

Este o privighetoare După ce s-a măritat.

Ziua de 8 Martie

Aşa cum ne-a fost scrisă soarta Ne vom iubim intens consoarta, Că doară n-o dura la infinit…

O zi este uşor de depăşit.

Şeful de sală se adresează unui client care pleca

Nota când aţi achitat Pe chelner l-aţi cam uitat.

Dar eu sunt foarte mirat Niciun chelner n-am mâncat.

Cerere modernă în căsătorie

Te iubesc chiar peste poate, Dar eu am cam multe rate. Acuma, te-ntreb pe tine.

Vrei să le împarţi cu mine? /

Capitolul II: STIHURI VESELE

VIOLETTA PETRE Aşteptarea într-o noapte fără stele, născocind melancolii Te-aşteptam în fundul curţii, pe căpiţă să îmi vii. Îmi era cam teamă, zău, că lumină nu era;

Sus, pe cer, seninul nopţii sta ascuns şi aştepta.

Câinii mai lătrau la stele; stai, c-am spus că nu erau! Greierii de-atâta umbră, sus, pe scenă tremurau Arvuniţi la nunta verii, rătăciţi printre chitare Se-ntrebau de-o fi paraua ce-or primi, un pic mai mare.

Căci scăzuse mult, sărmana, de când dincolo de sat Orătănii, gâze, toate, pe stăpân s-au supărat şi-au plecat cu toată zarva, n-au mai vrut, cu toţi, să stea şi-au făcut comunitate, colo-n jos, lângă derea.

Satul a rămas cam gol de atunci şi-i jale mare.

Liniştea îţi intră-n ochi şi loveşte în picioare.

Nu-ţi mai arde de iubit şi nici de trăit, măi frate Eu aştept în vârful şurii de-o oră şi jumătate.

Într-o margine de cer, luna a ieşit să vadă

De-a venit caleaşca nopţii-n faţa porţii, jos în stradă;
Se-anunţase nuntă mare-n seminţiile cereşti:
Un afiş trona pe ceruri: ploaie, vezi să ne-ocoleşti!
Eu te mai aştept o oră, poate te înduri să vii.
Sau te-ai rătăcit prin ceruri, la concertele târzii Ale ploii siderale ce-şi aşterne-asupra noastră Un sărut de noapte bună, cu pecetea ei albastră?

VERONICA ŞERBAN

Inamicul din tavan

De vreo săptămână încoace plouă, plouă, plouă în pace! Seara, când mă-odihnesc, în tavan ochii-mi proptesc şi ce credeţi că zăresc? Drept în centru văd o pată ce-o asemui cu o hartă unde Globul Pământesc stă pictat în stil grotesc.

De sub varul înflorit ce în val stă unduit, chiar din locul unde odată sta o lustră, spânzurată, stropul mic, nesuferit, din strâmtoare s-a ivit şi îmi varsă pic cu pic tot Oceanul Pacific peste patul răvăşit. Supărată-s foc şi pară! ia te uită cum coboară acrobatul, zici că zboară. Spânzurat ca un breloc prin beton îşi face loc se strecoară, dă din coate, de la drum nu se abate se îndoaie, se avântă, ba se vaită, ba se-agită. Îl pândesc pe năzdrăvan; se desprinde din tavan şi-ntr-o lacrimă prelins, de-ai fi zis că-i fir întins, se lungeşte-n stalactită, într-un cot, în pat înfiptă, stând cu palma pregătită hop, îl prind pe derbedeu, ia te uită, ce tupeu, vrei în aşternutul meu!

Va să zică, tu erai, cel care îmi pui nervii la-încercare şi în mod fraudulos intri pe uşa din dos.

Nici măcar nu eşti curat, de rugină eşti pătat şi sunt sigură, amice, după tine alţii, zece vor veni să mă înece. Unde-s fraţii tăi voinici, se strecoară tot pe-aici? înciudată, scormonesc gaura, ca să-i găsesc.

Ochii-mi fug la crăpătură.

Ce figură!

În tavan am o, fisură!

Şi tu, groapă cin te crezi?

Te cârpesc de nu te vezi, am eu leac, îţi vin de hac chiar pe dracu’ ghem de-l fac. Şi cu pixul înarmată,

obosită, înciudată, însemn locul cu pricina care-mi aducea ruina. Resemnată, asta-i karma, pun un plasture, cât palma. Acum, Doamne, dacă-ai vrea ţine, rogu-te, ploaia şi zăpada doar la tine, că o să am la mine-n pat tot pământu-împrăştiat.

N-o fi bai numai atât, da-s şi lacuri pe pământ!

Iar la banii ce-i primesc nici umbrelă nu găsesc.

Toate fetele oftează în ajun de Bobotează toate fetele oftează şi cele nemăritate dar şi babe deocheate. Arză-l Doamne lemn de soc iarăşi n-au avut noroc şi-alea tinere sfioase şi-ale babe mai gingaşe c-a trecut anul, măi frate şi-au rămas nemăritate.

Că, mi-o zis mie o mătuşă, dacă vrei flăcău la uşă chiar acu de Bobotează fată dragă, să stai trează!

Să snopeşti jaru-n scântei să ai parte de holtei, inimioara să-i scânteie din dragoste să te ieie.

Şi cu un pieptene de os păru-ţi netezeşti frumos în oglindă să-ţi apară chipul mândrului, pe seară. Din mănunchiul cu noroc ia un şir de busuioc când o fi de adormit să-l visezi pe cel ursit iar pe inelar mătase să-ţi intre drăguţu-n casă. Să aşezi în prag mărgele să calce popa pe ele să ai parte de noroc cât şiragul la un loc, să mănânci turtă sărată să-ţi şadă flăcăii-n poartă. Tot pe noapte ieşi, degrab, numeri parii de la gard dacă paru-i sănătos vei avea ursit frumos. Aoleu, era să uit.

Astăzi nu se dă-împrumut! Deci, dacă o veni vecinul să nu-i împrumuţi ceaunul, că te-o râde apoi tăt satul şi-ai gătat cu măritatul.

DORINA POP

Încâlcirea ideilor

(încastrarea i-ului în iaurtul i-ului)

Iarba încălzită în ibric invită iedera în iatac. Împunsă în iasomie, iedera începe imnul inclus în iubirea învechită:

— Irina iubeşti îndrăzneala ienicerului îndrăgostit? întreabă Iancu.

— Iscusinţa îmblânzită, Iancule.

— Ieşim?

— Ifose ieftine, îmbârligătorule!

Involuntar, iedera înhumează iepuri în intersecţia i-ului în i. Iarba integrează inamicul încărunţit impropriu. Isteţimea imitaţiei inundă inima iederii intoxicată:

— Ioane, îmi iei inel? insistă Ileana.

— Innegreşte, isteaţo.

— Interzici inelul în iubire?

— Inflaţie, lleană. Încolţeşte inflaţia…

Incertitudinile înmugurite în iarbă îngrijorează iluziile încălzite în iniţială înjunghiată ipohondrie. Instantaneu, iedera instalează iureşul izometric:

— Impresionezi, Isabela!

— Invită-mă în Istanbul, Iustin!

— Imediat. Îmi iau iataganul ideologic îmbibat în ignifugarea izmenelor.

— Inhalezi iarbă, iubiţel?

Insist în încurcarea iţelor: Interpretarea „ideilor încâlcite” impune imigrarea impostorului în infinitul întunecos!

MIRCEA COROŞ

Despre soacră

De ar ajunge soacră-mea pe lună, Desigur nu cu misiuni Apolo.

Va arăta că-i gospodină bună…

Pornind să şteargă praful de acolo!? Deocamdată încă e pe-aicea şi spune: Astăzi şterge praful… Mircea!

La judecata de apoi a poeţilor

Noi nu scriem cu adresă.

Noi nu scriem cu-nţeles.

Asta e deviza noastră şi scăparea mai ales.

Cine vrea ca înţelesu-n Scrisul nostru să-l găsească.

Nu-şi mai bată capu-aiurea şi nici limba nu-şi stâlcească Noi avem un stil aparte Ce la mulţi le pare-ascuns; înţelesu-i printre rânduri Sau în titlu. Nu-i de-ajuns?

Haideţi deci să facem versuri

Să ne-ascundem în cuvinte…

Să se-ntrebe cititorul Dac-avem ceva la minte Dac-o fi vreo condamnare şi poeţii luaţi pe sus.

Noi sperăm s-avem scăpare Spunând: C-am făcut rebus!

Şi-om vorbi ca somnambulii Ce nu ştiu ortografia Convingând acea instanţă că am scris cu pălăria!

Noi nu scriem cu adresă Noi nu scriem cu-nţeles Asta e deviza noastră şi scăparea, mai ales!

Sfârşitul lumii anulat

Din cosmos coborând, bag seama Apocalipsa lui Ioan.

Aprinde-n lume groaza, teama Acuma la sfârşit de an…

Că sigur va veni sfârşitul Cum au prezis nişte maiaşi.

Când Răsăritul şi Asfinţitul De-a pururi fi-vor aceleaşi!

Se vor alinia planete

Cum stau recruţii la apel?

Sau Soarele bătrân în plete E poate supărat niţel că undeva în galaxie sunt mii de Sori mai tinerei şi-al lui sfârşit de va să fie…

Ei bine… şi cu asta ce-i? Alinierea de planete Cu Soarele tăticul lor.

E să le-acuze că-s încete şi-l iau ades peste picior.

Chiar Luna care-i preferată Curtată de la început Azi doar o faţă-i mai arată Se-nvârte dup-un glob de lut!!?? Se vor alinia planete Cum stau recruţii la apel cu nasturi lustruiţi şi ghete să-şi vadă Domnul Colonel Mustaţa lui înflăcărată Cum se reflectă roşu-aprins…

Că Doamna lui e îmbufnată şi-o noapte-n urmă, l-a respins! Pe mine zvonul mă amuză.

Celor care-i dau crezare Le scriu Satira călăuză că prostia vai, e mare! în ce priveşte-a lor credinţă în Dumnezeu, subţire-i pai, încerc s-aduc la cunoştinţă Ce groasă li-i prostia, vai!

Se vor alinia planete?

Ei bine, şi cu asta ce-i?

Pe faţa Soarelui sunt pete, Semn c-a luat-o pe ulei!

Ultimul fecior

Mă frământă gânduri grele… Multe rude de-ale mele Azi sunt oale şi ulcele…

Când beau vinul din ulcică, Beau cu ei la o adică? De-atâta melancolie.

Merg ca să mă plâng în vie la butucul roditor că sunt ultimul fecior Ce-i port numele lui tata la degustător şi… gata!

După mine cine ştie De-o bea vin, de-o bea tărie Vreun nepot mai fără frică cu mine… ajuns ulcică? Umpleţi ulcelele toate.

Ca să bem pe săturate că am rude însetate!

MIHAIHORGA

La revedere, mare!

(Soţiei)

Hai, mare, lasă-mă să plec!

Cu tine, doar un pic petrec Tu eşti iubita mea de vară (Doar o iubită temporară)

Să mai rămân-vrei să mă-ndupleci îmi mângâi trupul, îmi aluneci cu valul tău, sărat şi cald în care mi-e drag să mă scald cu briza ta, ce mă-nfioară şi-mi face inima uşoară…

Al tău nisip, de scoici brăzdat, Mi-alină talpa, minunat şi totu-n acest colţ de rai Mă-nlănţuie, şoptind: mai stai!

Frumoasa Circe, pare-mi-se.

Tot astfel, vrăjea pe Ulise Dar, ca Ulise, tot aşa.

Am şi eu „Penelopa" mea Ce m-a trimis să mă bronzez…

Cu tine, n-aş vrea s-o trădez!

Nu-ţi zbate valul în zadar că plaja-e al tău hotar Nu poţi să-l treci, oricât ai vrea şi nu ai să mă poţi urma Aşteaptă-mă, cu unde line.

Ne revedem anul ce vine!

MI HAI BA TOG-BUJENIŢĂ

Sonetul umorului

Râzi ca tot omul de ceva în viaţă Căci de eşti trist ea tot aşa îţi trece Râzând poţi face însă din cald rece când vipie-i afară şi ţi-e greaţă

De rude care vlaga vor să-ţi sece Sau punga fluturată goală-n piaţă De soacră când priviri are, de gheaţă.

Că ai venit acasă după zece.

Să râzi poţi de orice şi de oricare De cel ce crede că putere are şi e doar un nimic fără coloană

Sau ţoapa care zice că-i cucoană…

Dar pentru mine de tot râsul pare Umorul pensiilor militare!

MARIANADOBRIN Cântăreţii lui Bachus

— Parodie la poezia – „Cântăreţi bolnavi" de Lucian Blaga

Ne purtăm cu grăbire pasul nostrum spre cramă, ah iară şi iară vinul dulce ne cheamă unde lacrima viei în butoaie apune, în timp ce cobzarul cu foc zice-n strune.

Paharul nu seacă, butoiul e mare, hangiule toarnă mai cu zor în pahare!

Chimirul sub haină este plin, frăţioare, îl golim pân la ziuă, curgă vinul izvore!

Adă şi o hangiţă cu sânii de crin, în boli ne bage când toarnă pelin.

Să stea alături aida, pe zadă, ne cânte vioara o veche baladă şi lacrima seacă şi doruri s-adune la crâşmă de-a pururi durerea apune.

Când în jur totu-i ceaţă, Cântul zboară pe strune, Crama e Paradisul.

Vinul e… o MINUNE!!

GABRIELAIONIŢĂ

Sunt poetă!

Sunt poetă! în sfârşit Am şi pălărie nouă Of, că mult am mai muncit! Poezii, aproape două.

Bat la uşa editurii încărcată omeneşte cu ceva de ale gurii şi vreo doi bănuţi, fireşte.

Unul slab, cu riduri multe Ruginiu, de zici că-i toamnă Venit ca să mă asculte:

— Ce doriţi, stimată doamnă?

Sunt poetă; mă prezint Damingeana-i doar de prună şi plătesc, că nu vă mint Vreau să fac şi eu cultură.

El purcede să-mi citească Opera nepreţuită Dar cu ochii la fetească:

— Pare, pare să promită!

De atâta încântare Vă spun drept, dar chiar mă jur Mă şi văd prin manuale cu coperţi de-un roşu pur.

Specimen… specimen de semnătură N-am! E lucru grav şi slobod aşa din gură:

Poate vreţi autograf?

Şi cum griji mă năpădesc Nu aud cum el se jură:

(Ca o divă îi zâmbesc)

— Mda! curată incultură.

Şi nici nu am priceput Cum adică?

Rog frumos să m-ajutaţi Ce-a vrut domnul ca să zică

— Doamnă dragă, în cultură Nu-i loc de MACULATURĂĂĂ!

Nu mi-a plăcut de tine-aseară

Nu mi-a plăcut de tine-aseară M-ai înşelat. E prima oară?

Un piţigoi venit din codrul mare cu pene, tril şi cuib cu brand Te-a invitat, aşa, mai pe răcoare la un cocktail şi-un film cu happy-end.

N-ai refuzat, puteai să-i spui sunt a poetului şi doar a lui!

Şi îndrăzneţ, el te-a curtat şi tu ai stat…

Creanga s-a cutremurat!

Ştii bine că n-am dat crezare

Ciocănitorilor care mi-au spus

Că te-ai iubit în ziua mare

C-un porumbel, c-un guguştiuc, c-un urs?!!!

Ce? Cum? Te-am înşelat?

N-a fost nimic adevărat Ce ai văzut ţi s-a părut Vântul, creanga-a scuturat un pic Din nimic!

Nu mi-a plăcut de tine-aseară cu coada sus, te legănai în mers Acum te iert, dar data viitoare Te-omorc-un vers!

La Amara

La Amara, lâng-o stână cu câini mari Locuieşte-o preoteasă, c-o căţea şi doi canari Mândră-i Luşa şi-nfocată, căţeluşa fericită C-are-aşa stăpâni de seamă şi de câini este iubită.

Preotul şi el fălos de nevasta lui cea bună Are – un

ghimpe gros în spate, pe căţeii de la stână – Ce desfrâu în faţa porţii! la treci mătăluţă-n lanţ Ai un şic de scoli şi morţii, babele le bagi în şanţ!

Ionel, băiat la stână, verde crud în astă viaţă Priponeşte şi el câinii, dar zâmbind pe sub mustaţă.

— Cinetrece-n capul nopţii, la stână la ciobănel?

Or fi babele? că morţii n-au aşa de drag de el!

Nici Luşa nu poa' să fie, că e bine prinsă-n lesă Veselă şi durdulie, este… coana preutesă!

Tinereţea mea cam şuie

Tinereţea mea cam şuie A plecat netam-nesam Nicio vorbă să nu-mi spuie Despre gândul ei infam.

S-a urcat în primul tren Fără-şi cumpăra bilet Mi-a lăsat doar un catren cu o pozâ şi-un antet!

Eu am să-i plătesc amenda De va fi să fie prinsă Le trimiteţi la adresa Vila 5 c-o poartă ninsă!

Economie

Doi deştepţi, la un Jurnal, învârtind o farfurie: *Vrei* să ai o viaţă lungă? Mănânci cu economie!

Baba Safta hotărâtă să aplice cu succes Principiul economiei, moşului nu-i dă de-ales Un pahar de vin la masă Mai bine pe jumătate! Mămăliga făinoasă, chibzuită o împarte

Nu la doi şi nici la patru, s-ajungă şi la căţei Ci la douăzeci şi şapte, după cum vrea dumneaei. Sărmăluţele cu carne, fir-ai treaba ei să fie Numai şteviai-i de ele, că sunt cu economie Smântânica, brânza, scrobul au ajuns un lucru cert Baba Safta le împarte moşului, dar cam pe-un sfert iar rachiul cel de prune, să tot bei din el, să juri De nu zici că-i doftorie lei doar două picături!

Trecu vremea-aşa un timp, moşul dintr-un munte mare A ajuns un ţâr de om, juri că este lumânare Baba Safta-supărată, îs trei luni de zile-ncoace Cum se culcă aşa doarme; şi asta deloc nu-i place! Moşul hâtru cu ochi yerzi şi cu inima zglobie:

— Saftă, Saftă, te iubesc, dar măi cu economie!

GHEORGHE NICULESCU

Neîntâmplări pasibile a fi imposibile

S-a stabilit, cu ceasul de carbon.
Că orice faraon.
Fără ca să ştie.
Devenea mumie, încă din copilărie
Cică
Un centaur şi o minotaură.
De frică.
S-au ascuns într-o gaură Mică.
Fiind urmăriţi de-o pisică Pitică.
Nişte certificate de calitate.
Au fost anulate.
Fiindcă nu certificau Menirea pe care o aveau.
Adică nu certificau.
Nişte bătrâne copile.
L-au servit pe oaspete.
Cu o ciorbă de fosile Proaspete.
Când a păşit în colibă, Tânărul moş, avu o hibă, Căci intrase încălţat într-al soţiei palat.
S-a întâmplat ea.
Din întâmplare.
Să nu mi se întâmple Nicio întâmplare.
Tratament
Un bătrân pe care-o boală în ultimul timp îl sapă.
La spital s-a prezentat să ceară hapuri cu apă şi-a-nceput încet să bată Pe la uşi, apoi a stat; Medicul era plecat.
Iar o soră medicală
La certat:
— De ce-ai venit iarăşi la noi?
De ce n-ai stat acasă.
Să te fi uns cu usturoi şi cu untură grasă?
— Poftim de m-ascultă, cucoană, Că iar am căzut azi pe bec.
Dar dacă îmi dai o pastilă, îmi iau tălpăşiţa şi plec.
Te uită la mine bambină.
Deci vino, te rog, mai aproape, Căci boala m-atacă haină şi popa ar vrea să mă-ngroape!
— O, n-o să mă crezi, bătrâne, Dar pastile zău că nu-

s;

Mergi, te rog, la farmacie Poate-s compensate-n plus.

Şi dacă e coadă mare, ia-ţi mata o lumânare.

Şi aşa plecă bătrânul.

Cetăţean din Europa.

Galben precum o lămâie.

Să-l trateze cu tămâie Taica popa.

Luceafărul dezamăgit

A fost o fată de-mpărat Care-a sfidat firescul:

De-o stea din Cer s-a-înamorat Fiindcă aşa i-a sugerat Poetul Eminescu.

Din turnu-nchis, pe geam privea, în noaptea-înseninată.

Acea strălucitoare stea.

Fiind cam excitată.

— Mă cheamă Ana, zise ea.

Şi, de nu-s indiscretă.

Cum te numeşti, să ştiu aş vrea, Frumoasa mea planetă?

— Sunt Venus, văr cu Jupiter, l-a zis strălucitorul.

Şi-s blestemat să stau în Cer.

Să luminez poporul.

Aicea sunt nemuritor şi-s poreclit Luceafăr;

Dar de-o femeie-mi este dor.

(La cap cred că nu-s teafăr)

— Roagă-te la stăpânul tău să-ţi dea o dezlegare.

Ca să devii bărbatul meu.

Căci te iubesc prea tare! Cu cereri multe-a agasat, El, Nalta Zeitate… într-un târziu a renunţat şi la imunitate.

Până la urmă, Naltul Zeu, îi dete dezlegare, Făcându-l simplu muritor, Cu drept de-nsurătoare. Dar, când ajunse la palat, Aflat-a, fost Cerescul.

Că Ana lui s-a măritat cu domnul Eminescu.

VIOREL GAVRILOVICI

Prostul şi nebunul

Câinele mai mult aleargă decât prostul ce gândeşte, îl găseşti la colţ de stradă de sub tufe te pândeşte.

Prostul e şi el săracul mai deştept decât o muscă

umblă-n spate iar cu sacul ca un leu închis în cuşcă.

Câinii au colaci în coadă care fug să îl ajungă cei ce stau la colţ de stradă cu prostia să-i împungă.

Proştii sunt pe lumea asta câtă frunză, câtă iarbă dar iar i-a cuprins năpasta că prostia nu-i întreabă.

Un nebun cu mintea-ngustă se uită râzând la soare, c-a văzut ceva sub fustă de râdea atât de tare.

Ca să vezi ce e prostia când nebunul nu gândeşte, îl apucă nebunia când pe babe le pândeşte.

El le strigă-n gura mare apucându-le de mână, că sunt zâne trecătoare cum sunt oile la stână.

Babele îl scuipă-n faţă şi îi spun că e nebun, când se duc grăbite-n piaţă legănându-se pe drum.

Beţivul satului

Să-ntâlnit baba cu moşul pe o uliţă în sat, când cânta încă cocoşul moşul era mort de beat.

Şi l-a luat baba la sfadă de s-a adunat tot satul, era lumea toată-n stradă de nu se vedea asfaltul.

— Unde umbli beţivane? vaca-n grajd este nemulsă, oile zbiară de foame şi de vaca-m fost împunsă. L-a scuipat baba odată ca-nceput să râdă lumea, era foarte supărată şi beţiv tot îl numea.

Moşu-a luat baba de mână şi-a ţipat în gura mare, a-nceput apoi să-i spună să îl ducă în spinare.

— Nu mai pot, ascultă babă: eu sunt beat şi ameţit dum-acas-acum degrabă, toată viaţa te-am iubit.

Tu nu vezi, se uită satul, ca la circ s-a adunat, ştii că eu îţi sunt bărbatul, poate-acum te-am supărat.

— Taci din gură beţivane că m-am săturat de tine, poţi să mori acum de foame, nu mai dormi în pat cu mine.

Şi s-a dus n-apoi spre casă drăcuind moşul întruna, când în sat seara se lasă a-nceput pe cer furtuna.

FLORIN ALEX PETRACHE

Caut altă Crăciuniţă

Caut altă Crăciuniţă.

Cealaltă a expirat!

Să nu mai poarte fustiţă C-o să stea mai mult în pat.

Poate să fie ’năltuţă… Peste-un metru şapte şase! Să

nu fie chiar drăguţă.

Dar să aibă două case
Părul, negru să îl aibă.
Ochii fie ca tăciunii.
La deget să poarte „şaibă”, Chipul – ca lumina Lunii
Sânii mari – câtă plăcere, Buzele să-i fie groase;
Atunci când sufletu-mi cere, Să mi le dea dulci… zemoase!

Iar în seara de Crăciun.
S-o pot invita la masă;
Vom bea câte un vin bun… Chiar că nu mai dau din casă!

Într-o seară…

Într-o seară, de Crăciun, îl văzui pe „domnul” Moş Am crezut că e nebun… Arunca daruri pe coş!

Aşa că, luaţi aminte:
Să faceţi un brad frumos!
Nu este o rugăminte…
Că-l întristaţi pe „bărbos”! la faceţi un exerciţiu şi priviţi cu ochii minţii;

Astăzi facem armistiţiu…

Copii vor fi şi părinţii Staţi cu nasurile-n geam să-l pândiţi pe Moş Crăciun Eu n-am timp, căci, de aveam, Pândeam şi eu pe… „nebun”!

L-aţi văzut pe Moş Crăciun?
— L-aţi văzut pe Moş Crăciun?
— L-am văzut, priza tutun!

Eu cred c-a „prizat” şi-o votcă, Căci prindea peşte la copcă – Sania unde-a parcat-o?
— Cum unde? în pom, surato!
— Las că vine el acasă.
De sub pat, n-o să mai iasă.
O să-ide le lui pe nas.
De-o veni târziu acas!
— De cine-ntrebi tu, om bun?
— De Costel… al lui Crăciun!

ELENA MITITELU

Limba noastră-i limbă dulce

— Cacofonia – Nostalgică ca codru-n vară.
Rămân ca cucu să ascult…
Că când aud că cântă iară.
Că cam aşa cânta demult.
Mă-ntrec cu cucul în cântare.
Şi eu şi el doinind duios.
Aştept să vii, să spui că care.
Dintre noi cântă mai frumos!
Că călăul cuc îşi lasă.
Ouăle-n străin cuibar.
Că cât îi e codrul ca casă.
Eu nu-s ca cucul… un hoinar!
Să vină să-mi ia grija…!
Guvernanţii fac minuni.
Semn că îşi iubesc poporul…
Ne-ntorc la fierul cu cărbuni.
Electricelor ducem dorul.
Ne-au scumpit din nou curentul, O să-mi vând ventilatorul.
Nu-mi mai permite bugetul… Grija mare… e contorul!
Pe-ntuneric stau mai mult.
Nu comut televizorul.
Nici radioul nu ascult…
Grija mare… e contorul!
La maşina de spălat.
Nu mai folosesc motorul şi nici fierul de călcat…
Grija mare… e contorul!
De nu-s lemne, în frig stau.
Nu mai pun radiatorul.
Bani, de unde să mai iau…
Grija mare… e contorul!
La cap, baie dacă-mi fac.
Nu folosesc uscătorul;
Mă usuc cu greu şi tac…
Grija mare… e contorul!
Părul azi pe moaţe-mi pun, Ieri aveam ondulatorul.
Dar necazul cui să-l spun… Grija mare… e contorul!

La mobil nu mai vorbesc, De-un timp nici calculatorul Nu-mi permit să folosesc… Grija mare… e contorul!

Fac acum turte pe plită.

Ieri pâinea-mi cocea cuptorul, Nu am bani şi stau uimită… Grija mare… e contorul!

O să fierb cafeaua-n vatră.

N-o mai fac cu fierbătorul, Sunt atât de supărată…

Grija mare… e contorul!

Scuturăm mai des covorul, Mătura-i aspiratorul.

Uităm şi comutatorul…

Grija mare… e contorul!

Ne-au trecut din criză-n criză, Nu-mi permit congelatorul să-l umplu… atunci în priză.

Ce mai pun?! Să-mi ia… contorul!

Din salarii ne-au luat.

La servicii ducem dorul.

Dacă-n beznă ne-au băgat…

Să vină să-şi ia… contorul!

Preţurile cresc în lanţ.

Ce ne-oferă viitorul?!

Ne-ntorc iarăşi la opaiţ…

Să vină să-şi ia… contorul!

Nici nu ştiu… să vă îndemn…

Ca să coborâm fuiorul.

Chiar şi sapele de lemn…

Dar şi… furca… şi… toporul!!

Gata, bre, schimbăm macazul

Dacă ai sărit pervazul şi, să vezi, eu te-am zărit.

Nu mai poza în cinstit…

Gata, bre, schimbăm macazul!

Nu mai face pe viteazul.

Că ţi-ai părăsit nevasta.

Te-am prins şi cu asta, basta… Gata, bre, schimbăm macazul!

Vai, te-a copleşit necazul.

Te-a părăsit şi iubita.

Să nu-mi spui că-ţi sunt sortita… Gata, am schimbăm macazul!

Dragă, de nu-ţi place jazul.
Că-i pentru oamenii culţi.
De vrei alt gen să asculţi…
Gata, bre, schimbăm macazul!
Ca să nu mai ardem gazul, înţelegi ce vreau să zic.
Lasă-te de-al tău tipic…
Gata, bre, schimbăm macazul!
Zău că mă apucă hazul.
Când te uiţi aşa, naiv, Nu-nţelegi, că e tardiv…
Gata, bre, schimbăm macazul!
Uite, unde stătea breazul.
Cu ideile-nvechite şi cu minţile sucite…
Gata, bre, schimbăm macazul!
Aş dori să-nchidem cazul, De-mi vorbeşti, nu te aud, Nu-ntreba, că nu-ţi răspund… Gata! Am schimbat macazul!

CAMELIA STAN

Parodie

Eu aş vrea mai multe zile să se nască-n calendare.
Ca să fie-n astă lume, şapte zile sărbătoare!
Dincolo de trebi mărunte, să am bani, să am de toate.
De nimic să nu am teamă şi nici griji de sănătate!
Vreau în fiecare clipă să am chef şi voie bună.
Un salariu bun să iau… de vreo patru ori pe lună!
Dar adesea mă gândesc: ce păcat că m-am pripit.
Am dat eu dorul de ducă, ca să fiu căsătorit!
Şi doar am făcut-o singur, nimeni nu mi-a pus vreo „pilă”.
(nu eşti serios de n-ai, drumul la… Starea Civilă!).
Fiindcă-n astă lume mare, sunt principii fără noimă.
Chiar de-l faci că eşti convins, chiar de-l faci numai de formă!
Aşa zice lumea, cică: ca să fii bărbat cu stare.
Trebuie să-ţi iei adio de la chef şi domnişoare.
Să-ţi iei soaţa, cu mândrie, să te-aşezi la casa ta.
De băut, mai bei matale, poate doar… duminica!
Şi tot gura lumii zice: ca să fii om de onoare.
Trebuie să dai uitării şi prieteni, şi… pahare
Şi să ieşi mai rar din casă (parcă te-a lovit năpasta!).

Chiar de vrei să plimbi căţelul, pleci… dar numai cu nevasta!

Ce frumos, când la-nceputuri ne iubeam nestăpânit.

De nimic nu ne păsa, multe-aveam de dobândit.

Pe când eu speram că vii, doar cu gândul la iubit.

Tu un singur dor aveai: să-ţi arăt ce am gătit!

Şi mi-a fost atât de bine, n-am simţit cum zboară anii.

Mă duceam voios la fotbal şi îmi risipeam toţi banii.

Chiar de mai întârziam cu băieţii, la berică.

Nu te supărai pe mine, nici măcar nu-mi purtai pică (ba chiar în cuptor lăsai, pentru mine, fripturică!)

N-am băgat de seamă cum… peste noi au trecut anii.

M-am trezit brutal din vise când am terminat şi banii.

Dar iubitei mele doamne nu i-am spus că sunt în „pană”, Cum să-i refuz eu plăcerea unei haine noi de blană?

Pe când eu umblam bezmetic pe la bănci, cu glas umil.

Ca să fac un împrumut (nu-mi convine, dă-i util!)

Şi pe când a mea dilemă se-adânceşte dificil.

Draga mea, sublim îmi spune, că… aşteaptă un copil!

Şi în timp ce eu, năuc, îmi revin greu din stupoare.

(Deşi am visat cândva, o familie mai mare!)

Cred că pentru vechi păcate destinul mă pedepseşte.

Cum să faci copii, măi frate, chiar când criza se-adânceşte?

Ea îmi spune fericită că tot ce-a dorit cândva.

Acum se-mplineşte iată, de la cer de undeva!

Eu (deşi sunt alb ca varul!) o sărut pe draga mea.

Ce-mi şopteşte că la noi va veni şi soacră-mea!

Când, surprins de toate astea, şi văzându-mă uimit.

Ea se miră cu candoare: „dragă, nu eşti fericit?”

Ce să-i spun eu dragei mele? (aşa că prefer să tac).

De ştiam că stau cu soacra, pe veci rămâneam burlac!

Şi ce mult îmi plac copiii, dar să-i creştem numai noi.

Să avem un prunc, acolo… nicidecum mai mult de doi! Dar acum, mi-e tot mai greu, seara când mă-ntorc

acasă, Nici ca să mai spun o vorbă, soacră-mea nu mă mai lasă!

Cică, aş putea măcar, cât mă dau eu de şcolit.
Să muncesc acolo unde mereu bine s-a plătit.
Nu să stau cu nasu-n cifre: de bilanţ, de audit.
Doar ca să câştig la lună, un salariu de „pârlit”!
— Uite, zice cu sfidare, că Popescu de la doi.
Se descurcă mult mai bine şi v-a întrecut pe voi!
Ce contează că la bază are numai patru clase?
Şi-a luat maşină nouă, un teren şi două case!

Până şi Gogu Ionescu, ăla de la scara trei, Are-apartament, o vilă, maşini multe, câte vrei.

Tu ce faci? Munceşti şi noaptea, poate pân’ la două-trei şi-aduci la sfârşit acasă, tot o leafă de… doi lei!

Ce să-i spun eu mamei soacre, că nu sunt un interlop.
(Nu contează decât banii, i-a făcut în viaţă, scop!)
Că mai am şi eu orgoliu, c-am principii şi onoare.
De n-ai bani în şapte conturi şi avere, n-ai valoare!
De aceea, visul meu care cred că mă răzbună.

E s-avem câte opt zile şi nu şapte-n săptămână, în al meu făţarnic vis, se nasc multe fantezii.

Ca să pot iubi măcar… două-trei doamne pe zi!
Prin urmare, am motiv şi o raţiune bună.

Să-mi doresc mai multe zile ca să fie-n săptămână, Poate-aşa, încet, metodic, cu dorinţă, nu grăbire.

Oi putea să-mi cresc măcar şansele… la fericire!
Sigur, respectabil domn, vei ajunge în etate.
Vei tânji atunci decât… la un dram de sănătate.

Chiar de-ai mai visa în gându-ţi, vreo duduie, cu dreptate, Vei putea doar s-o priveşti: altceva… nu se mai poate!

Din păcate-n astă viaţă nu trăieşti din amintiri.
Deşi sunt frumoase, trec efemerele iubiri
Şi când vei vedea că timpul trece repede, năpasta, îţi rămân doar două lucruri: bătrâneţea şi… nevasta!

Deşi domnii noştri vor să le fie mereu bine.
O soţie (ideală!), chiar şi două-trei vecine.
Răzbun cu-ndârjire azi, speţa noastră femeiască.

Căci bătrâni ne vor privi frumuseţea, din… fereastră!
Domnului profesor Bidulescu
Când putea ca să se nască Omul cifrelor perfect.
Fără fiţe, fără mască.
Doar în anul cel bisect!
De vă-ntreabă cu dreptate.
Oamenii, de chef şi bani.
Spuneţi c-adunaţi etate…
Doar din patru-n patru ani!
AGALUCIA-SELENITY Şotronul
Şotron astăzi vom juca.
Pe loc neted, într-un parc, Pregăteşte piatra ta şi o cretă pentru ţarc!…
Facem câteva căsuţe.
De la unu pân’ la nouă.
Ele trebuie parcurse.
Câte una, câte două…
Uite, sar într-un picior.
Linia nu o ating.
Crescător, descrescător.
Ca să fac şi eu rating
Cine primul va ajunge.
La căsuţa de început Este cel ce va învinge.
Şi va fi şef absolut…
Şotron astăzi am jucat.
Pe loc neted, cum se ştie.
Şi mă simt mai relaxat.
Căci şotronu-i poezie…
Cel ce visele-mi veghează în ograda părintească Mă aşteaptă ani la rând Urechea să şi-o ciulească să mă-ntâmpine lătrând cu ocheadele-i bătrâne (Anii nu l-au grizonant)
Nu mă uită el pe mine După cum l-am observat.
Că blănosu-mi stă de pază Visele-mi de le veghează!
Mi-s mic şi mi-s nătăfleţ
Mi-s mic şi mi-s nătăfleţ sunt pufos şi iubăreţ Am urechile lungite Alea sunt şi mai iubite Morcovii îmi plac de mor Varza, sincer, o ador Am codiţa-n vânt lăsată Hai…

C-aveţi gura căscată!

COSTEL ZĂGAN

Ventilatorul de stele

Mă-ncălzesc cu îngheţată şi-un calorifer cu ţurţuri uneori totuşi o fată zboară ca un roi de fluturi Prin calorifer cu ţurţuri şi centrală pe butuci e un foc pe care-l scuturi luna cică s-o usuci în centrala pe butuci uneori cântă o fată la vioara dintre nucise-ncălzeşte-o îngheţată şi-un calorifer cu ţurţuri gata-i ca să dea în muguri

Ţinta tuturor

Să fii român totuşi e-un risc şi lumea-ntreagă nu mă vrea când de la mare pân-la mic joacă ping-pong cu steaua mea

Şi lumea-ntreagă nu mă vrea eu însă o iubesc de-al dracu’ o fi având plăceri şi ea cu răni de-mi peticeşte sacul

Eu însă o iubesc de-al dracu’ când de la mare pân-la mic bogat rămâne doar săracul să fii român totuşi e-un risc

Când lumea-ntreagă nu te vrea îndrăgostit să fii de ea.

Arbore genealogic instant

Eminescu-i tatăl meu biblioteca însă-i mama şi mai am un Dumnezeu de care nu ţineţi seama

Biblioteca însă-i mama fraţii mei sunt scriitorii şi când mă apucă teama citesc şi m-apucă zorii

Fraţii mei sunt scriitorii cât mai am un Dumnezeu scriu şi curge apa morii Eminescu-i tatăl meu

Biblioteca-i însă mama ce-mi şopteşte sama sama

CONSTANTIN BIDULESCU

Beţivul la doctor

— Domnul doctor, vă întreb, După ce îmi veţi prescrie Ce medicamente iau.

Mai pot eu să beau tărie?

— Boala e destul de gravă şi aşa după cum ştim Dacă vreţi să mai trăiţi Trebuie ţinut regim.

Să nu beţi deloc alcool.

De doi ani v-am anunţat.

— Am crezut că medicina… între timp a progresat.

Veste bună

— Barman, spune-mi, bunăoară, Am fost eu aici aseară?

— Sigur aţi fost domnul meu că doar v-am servit chiar eu.

— Mai ştii tu cât am plătit?

— Cam trei sute-aţi cheltuit.

— Am fost tare supărat.

Bine că-i adevărat.

Capul tare m-a durut.

Am crezut că i-am pierdut.

La magazin într-un magazin mai mare, Imediat de la intrare.

Soţul grijă n-a avut De nevastă s-a pierdut. Ghinionul, peste toate.

De comunicat nu poate l-a pornit la cumpărat cu mobilul descărcat.

Peste tot a căutat De soţie tot n-a dat.

Lângă nişte mari vitrine Vede el o tipă bine cu un zâmbet şi destins. Se duce la ea întins.

— Îmi permit să vă reţin Vreţi să discutăm puţin? în înghesuiala asta Nu ştiu unde mi-e nevasta. Şi chiar dacă n-o găsesc, lute-apare mânioasă.

Când vede că eu vorbesc cu o doamnă mai frumoasă.

Bătaia

— Te rog nene poliţist.

Vino repede, insist.

Doi bărbaţi se bat în stradă, S-a strâns lumea să îi vadă. Cei doi se cam bat mereu Unul este tatăl meu.

— Îi opresc eu să se bată, Care este al tău tată?

— Să răspund îmi este greu Ta re-aş vrea să ştiu şi eu. Până-acuma n-am aflat. Pentru asta ei se bat.

Trompeta

— La trompetă-ai tot cântat, Nu-i un lucru prea plăcut că vecinul îmbufnat Geamul ţăndări ţi-a făcut.

— Cred că lui îi este ciudă E un prost, minte nu are, Acuma o să audă

Cam de două ori mai tare.

Alegerile

— Îl ştii pe amicul Nae?
N-am crezut niciun moment, A candidat astă toamnă Pentru un loc în Parlament.
— Apăi nici eu n-am crezut şi spunea asta ades.
Acuma ce face Nae?
— Nimic, că a fost ales!
Tânăra soţie către soţ
— Dragule, de vrei, nu vrei, în curând o să fim trei.
— E o mare bucurie.
Sigur aşa o să fie?
— Uite-aicea telegrama: „Sosesc mâine seară. Mama”.
Un tip reclamă la Poliţie că i-a dispărut soţia
— Să putem s-o căutăm Fără rost să nu umblăm Scrie-aicea pe hârtie Cum arată a ta soţie.
— Am descris-o în cuvinte Dar am şi o rugăminte:
Trăsături am pus grămadă.
Dar ce-am scris, ea să nu vadă.
Noul preşedinte
Va fi bine, presupunem.
Şi vom trece un nou prag.
„Bună ziua” nu mai spunem Ci vom spune „Guten tag”.
După cinci ani şi ceva Deânşeală-al nostru crez.
Ne orientăm cumva… încercăm şi c-un francez.
Legea
Chiar dacă am învăţat Anul tot l-am repetat.
Mi-a fost greu a înţelege A lui Arhimede lege.
Tata e acum primar.
De va fi parlamentar Mi-a promis, că-n Parlament, O s-o schimbe el urgent.
Dezminţire
Braţele când îndoiesc.
Gâtul când îl răsucesc, Genunchii când robotesc.
Apăi toate îmi trosnesc.
Eu vă spun acum tranşant Nu-s bătrân, sunt mai crocant.
ELENA AGIU-NEACŞU Aragazul şi cocoşul (fabulă)

Cum se-nfoaie-ntre găini.

Ba trece şi la vecini Sărind ţanţoş cel pârleaz, Din pridvor un aragaz Privea cu jind la… cocoş. Văzându-l mereu voios în sinea lui îşi zicea:

Eu proţăpitân… podea.

fără el zburdă hai-hui.

Nu este drept, nu-i şi nu-i… Eh, aragazu-şi mai zise.

Ba se pare că-şi propuse Cerdacul să părăsească, Teleleu să mi-o pornească Cu-ntâia ocazie şi să dea o razie Măcar până la… fântână. Neică, nu îţi e de-a bună!? îl luă la ferecat Un burete… nespălat.

Stai pe locul tău cuminte, Nu mai visa la… plăcinte! N-ăi citi gânduri, fârtate.

Ei, află, chiar că se poate, Pe-a ta faţă am citit…

Acuma te-ai dumirit?

Vezi de treabă, stai pe loc, şi cinsteşte-aşa noroc.

Dacă nu te potoleşti.

S-ar putea chiar s-o păţeşti. Mai aşteaptă olecuţă!

N-ăi fi oracol, leicuţă!

Se bosumflă aragaz şi-ncepu să scuipe… gaz, După bunu-i obicei, însă ce să fie, ce-i?

Nu trecu o lună, hei.

De la astă sfadă mare şi ce să vezi, coana mare Prinse cocoş de cotoi şi-l azvârli-ntr-un… oloi. Apa în clocot fierbea.

Aburi pe nări că scotea iar cocoşul tăcea… mâlc. (Priceput-aţi, sigur, tâlc!)

Ba ajunse şi-n tigaie…

Ei, cum este, bade Laie? sări buretele-n sus.

Dacă te-ai fi lăsat dus şi de nu mă ascultai.

Amu iată cum jucai!

Aşa că bine-ai făcut, De-acuma eu… am tăcut!

C-o fi laie, că bălaie, la un mai cobi, potaie.

Se sumeţi aragaz.

Bine că eşti tu mai breaz! Nicicum n-admise greşeală, Ba mări focul sub oală, Uite-aşa de-al dracului.

Cum stă bine omului…

Morala:

Unul cumpără, a IC vinde, Unde n-ajungi, nu tentinde! Pleci urechea la cai verzi, S-ar putea chiar să-i şi vezi!

MIRCEA FLORIN CARACAS

Autoidolatrie

Autoidolatrie, optică individuală.

O altă lumină a ta, personală

Ce ţi se înfăţişează

Ca un cult de sine ce se instalează.

Dispoziţie a spiritului omului.

Amplificare intensă a simţului Propriei existenţe, cu alt înţeles Capricii de limbaj repetate ades.

Aere adulatoare De interes generatoare:

Blazat, plictisit.

Obraznic, zăpăcit.

Dominator, răutăcios Voluntar, bolnăvicios.

Maliţios, pisicos.

Rece, nepăsător.

Pe alţii îi despică-n patru E un autoidolatru.

VICTOR BIVOLU

Invitaţie la meditaţie

…Cred că pentru mine Ar fi cel mai bine.

Ca subsemnatul EU De faţă cu AL MEU EU, Pentru şi mai mult tact să parafăm un pact.

Să ne fie bine.

Cât anii ne-orţine

Capitolul III:

PROZĂ UMORISTICĂ

LIVIU GOGU

La pomana electorală

Muşcă cu poftă din micii zemoşi şi simţi cum un firicel de grăsime i se prelinge de pe buza inferioară, în jos către scobitura de deasupra bărbiei. Se şterse cu dosul palmei, printr-o mişcare abilă şi probabil îndelung exersată şi continuă să molfăie combinaţia de mici, pâine şi muştar, pe care şi-o îndesa conştiincios în gură. Privirea-i izvorâtă din ochii mici înconjuraţi de cearcăne şi umbriţi din belşug de sprâncenele stufoase, ba se plimba distrată pe chipurile arse de soare şi transfigurate de efortul depus în procesul de masticaţie, ale comesenilor săi, ba se cobora instinctiv pe cartonul cu mici, pentru a oferi informaţii precise mâinii, privind locul spre care trebuie să se îndrepte pentru următoarea operaţiune.

— Bagă-n tine, bă Stemate! Pomana-ngraşă, bă! auzi el în spate vocea tunătoare a lui Petre Clăpăugea, vecinul lui din fundul grădinii, cu care mai glojdea când şi când, câte-o juma de ţuică de corcoduşe, pasată alternativ peste

şipcile gardului comun. Aproape imediat simţi şi palma cât o lopată a acestuia, lipindu-i-se prieteneşte de spinare, de mai să-i sară pălăria de pe cap şi să se înece cu micul abia vârât în gură.

— Ce bă, ţi-i teamă că să gată şi tu nu mai prinzi? îl înţepă şi el, la rândul lui, pe noul venit, după ce înghiţi mai mult forţat bucata de mic, ca să lase loc vorbelor să iasă. Bagă-te la coadă, că-ţi ţiu colea un loc în picioare, mai zise, înainte să muşte din nou din micul, pe care mâna-i conştiincioasă şi răbdătoare i-l ţinuse în aşteptare, la două degete de buze, pe timpul cât vorbise.

— Da, în picioare şi gratis, ca pentru tine, aşa! glăsui şugubăţ, între două molfăituri şi Costache Ofticosu, iar Lenuţa, nevastă-sa, scundă şi grasă ca o minge de rugbi, chicoti ascuţit de două-trei ori, apoi duse repede mâna la gură, pentru a feri de ochii indiscreţi ai comesenilor – de parcă ar mai fi ceva de ascuns – dinţii rari şi strâmbi, „ca de greblă uitată-n drum şi călcată de căruţă” (expresie tot de la Stem ate cetire!).

— Nu există pomană-n lumea asta să-l îngraşe pe Stemate, bă Petre. Ăsta-i fieru dracu-l se băgă în vorbă şi Neculai Ştirbu, care pân-atunci mestecase chinuit, ceva mai la dreapta lui.

Stemate era înalt şi slab, de toate hainele stăteau pe el ca pe gard. Nimeni nu-l văzuse vreodată purtând ceva care să cadă bine pe corpul lui deşirat. Tot fizicul său era cel care-i adusese şi porecla de Păsărilă – inspirată de numele celebrului personaj de poveste – pe care i-o pusese chiar actualul primar, pe vremea când nu-i era decât coleg de clasă-n gimnaziu şi când Stemate începuse să arate cam ca acum, doar că mult mai tânăr şi ceva mai plăpând.

— Tu să vorbeşti când ţi-or da dinţii, băi Neculae, îl puse Stemate la punct, fără să stea prea mult pe gânduri.

Lui Neculai Ştirbu, îi dăduseră, ce-i drept, dinţii acum vreo cincizeci de ani, dar rămăsese fără cei mai mulţi dintre ei, începând de-acum vreo douăzeci – „dracu’ ştie de ce!” răspundea el când l-întreba cineva – aşa încât, atunci când deschidea gura, expunea privirilor doar doi colţi

răzleţi, un molar în dreapta-jos şi-un canin în stânga-sus.

Se lăsă din nou, pentru câteva clipe, tăcerea la masa lor, întrucât toţi, ca la comandă, duseseră mâinile la paharele de bere, şi acum sorbeau cu înghiţituri mici, lichidul gălbui, rece şi savuros. Beau încet, cu milă s-ar putea spune, pentru că ştiu că dacă vor mai vrea încă un pahar, acela va fi pe bani, iar prin buzunarele lor cam bătea vântul.

— Gata, bă! Daţi-vă după locu ăla al meu, „în picioare şi gratis”! le întrerupse brusc extazul degustării, vocea ca de clopot a lui Clăpăugea, care, cu spiritul său de orientare binecunoscut, intrase rapid în posesia cartonului cu mici şi paharului de bere, iar acum îşi făcea loc la masă, mai mult sau mai puţin delicat, între Stemate şi Costache Ofticosu.

Petre Clăpăugea vorbea tare de obicei, dar acum trebuia să adauge şi mai mulţi decibeli vocii sale baritonale, ca să se facă înţeles, prin vacarmul ce-l crea acompaniamentul şi vocea manelistului, ce se producea sârguincios, pe scena improvizată la marginea luminişului, care devenise locul obişnuit de desfăşurare a acestui gen de serbări câmpeneşti cu duhoare electorală.

— Bă Petre, că tot venişi, ia spune, ţie nu ţi-e puţin ruşine? îl luă la rost, în glumă, dar afişând un aer extrem de serios, Stemate. Hai, că pă oamenii ăştia-i înţeleg, că ei n-a fost ca tine trecuţi prin şcoli înalte şi nici n-a muncit cinci ani în Bucureşti. Ei nu ştie, că e proşti, da’ tu cum mama dracu’ de poţi să le mănânci micii şi să le bei berea şi la ăştia movalii, după ce-ai făcut burta mare săptămâna trecută, la ăia cu trei lalele?

Cei din jurul mesei zâmbeau satisfăcuţi, că nu fuseseră băgaţi în aceeaşi oală cu neruşinatul, deşi procedaseră exact la fel, iar faptul că „e proşti” părea să nu-i deranjeze de fel. Lenuţa nu se putu abţine să nu chicotească în felul ei caracteristic, acoperindu-şi gura cu degetele răsfirate.

— Bag seamă că ţie-ţi pare rău c-ai fost în tură de zi duminica trecută, aşa-i? răspunse imperturbabil, printr-o întrebare, Clăpăugea, înainte de a muşca cu poftă din

capătul trecut prin muştar al celui dintâi mic, din porţia oferită moca azi de „movalii”.

Stemate râse laolalaltă cu ceilalţi de la masă, înveselit de umorul cu care intra în joc vecinul său, dar şi de perspicacitatea cu care acesta-l „citise”.

— De ce să-mi pară rău, că doar duminica viitoare, când vin ai cu crinu, eşti tu în tură de zi. Aşa că o să fie doi la doi.

Replica lui Stemate, zis Păsărilă, stârni hohotele de râs ale comesenilor şi chicotele ascuţite şi acoperite cu palma, ale Lenuţei. Toţi cei de faţă, doar ascultau, mâncau, beau şi râdeau, neîndrăznind niciunul să-i conturbe pe care cei doi vecini, din schimbul de replici în care se angrenaseră şi care, ca de fiecare dată când se producea, făcea deliciul auditoriului.

— Aşa-i, Stemate! mimă Clăpăugea brusc întristarea, de parcă abia cum afla că duminica viitoare lucrează. Mie chiar că-mi pare rău. Îmi făcusem şi io nişte socoteli… Adică, mă gândii, dacă particip la trei pomeni d-astea, îi ca şi cum mi-ar da-napoi vreo 15 – 20 de lei din multele sute pe care le plătii io ca taxe şi impozite, ca să le fie lor bine în ultimii patru ani. Doar nu credeţi, continuă el, adoptând un ton declamator şi luând un aer de a toate-ştiutor, în timp ce privirea i se plimba profetic peste onorata asistenţă zguduită de hohote de râs, că mâncaţi mici şi beţi bere din banii lor? Nu, stimabililor!… Sunt tot din banii noştri! Noi i i-am dat! Prin urmare, schimbă el tonul cu unul mai conciliant, nu ştiu ce vreţi să faceţi voi, dar io mă chinui să recuperez ceva din ei… Cât priveşte votatul… oi vedea io cu cine-oi vota… acolo… singur în cabină.

Păsărilă-l privi şters, dintr-o parte, cu ochii abia mijiţi, iar în colţurile gurii, oprită câteva clipe din mestecat, păru să-i înflorească palid un zâmbet viclean.

— D-apoi, săru’ mâna pentru masă!… şi să le dea Dumnezeu sănătate!… rosti el cu disimulată evlavie, pregătindu-se să-şi strecoare în cavitatea bucală ultimul dumicat, cu care ştersese conştiincios, până la ultima moleculă, muştarul de pe carton.

LILIOARAMACOVEI Hilda şi feisbuciştii ei

Ea este Hilda sau poate Holda, nu ştiu sigur că mereu amăgeşte feisbuciştii, se semnează cum tastează şi după câtă viteză prind degetele ei. Are şi serviciu, dar îi este super încărcat programul. La atâta amar de prieteni de pe fb, îi trebuie timp să răspundă cu drag şi iubire şi din cauza asta treaba o tot amână de la o zi la alta, că nici statul ăsta nu este aşa darnic cu angajaţii lui, aşa că mai încet cu pianul pe scări, nu? Când să se apuce de ea, de treabă adică, constată că iar o asaltează prietenii şi ea cu atâta iubire de dat, nu poate sta indiferentă. Virtualul ăsta i-a anihilat realul, dar mai contează ceva când trebuie să ajuţi, ba o divorţată, ba o înşelată, o guralivă, o părăsită, ca să nu mai vorbim de ei, săracii masculi. Ei sunt cei mai alinaţi de Hilda. În zilele noastre, greu găseşti o încuiată precum e Hilda, o duci cum vrei cu vorbele, îţi încarcă şi telefonul, îţi plăteşte şi cablul, îţi plăteşte biletul la massaro pentru a o vizita, căci asta înseamnă ajutor prietenesc şi nu are importanţă dacă ai văzut-o vreodată sau nu. Cunoştinţele ei de pe feisbuk sunt de valoare, nici familiei nu-i poate face destăinuiri aşa ca lor. Mare lucru această reţea de comunicare, ce mai!… cultură, cunoştinţe, Doamne, mare ţi-e grădina!

Nu sunt Hilde aşa ca ea pe toate reţelele de socializare, păi cine şi-ar pierde timpul, mai ales cu bărbaţii. Când te afli la a treia divorţa re şi ai vreo şaizeci de ani, bărbat fiind, numai una ca Hilda te poate readuce la normal, ea îţi poate da cele mai bune sfaturi, ea îţi poate dicta programul corect de pe o zi atunci când, ultima ta nevastă era disperată ştiindu-te la doctorul de familie şi tu stăteai dus pe feisbuk cu Hilda.

Ea este ocupată cu făcutul de bine în aşa fel încât şi prin virtual desparte bărbatul de femeie, are metode, ce mai!… şi când găseşte şi aluatul potrivit, iese treaba ca lumea. De asta iubeşte Hilda feisbukul, de asta trag bărbaţii la ea ca furnicile la muşuroi, de asta soţiile care merg la serviciu şi au bărbaţii pensionari, stau cu frica în spate şi ea surâde precum Gioconda.

— Lasă-le, naibii de speriate, le întind eu nervii ca la coafor, ce-or să-mi facă, or să vină de la capătul ţării să-mi facă panaramă? Vecinii mă ştiu de treabă, dar şi ăştia când a venit Haralambie de la Jimbolia, se uitau de parcă nu era bărbat. Nu ştiau ei cât din economiile lui, au umplut portofelul meu, dar ce, era borşul lor?

— Păi, nu ai auzit de răzbunări femeieşti? Poţi ajunge în spital dusă de vecinii ăştia curioşi! Şi ca să fie şi bomboana pe colivă, până vine salvarea, îţi pot număra şi aluniţele de pe corp, te pui cu nevasta înşelată?

Dacă Hildei îi este bine, voi oameni răi, ce aveţi cu ea? Vă trage soţul de bârneaţă? Nu cumva şi el vrea? Vă enervează declaraţiile ei de iubire? Faceţi voi altele mai speciale.

Până una alta, Hilda are lumea ei distractivă şi mai ales înfloritoare la buzunar, că între timp s-a specializat la luat şi ştie ea ce are de dat.

Ar dori Hilda să-i mulţumească celui care a inventat feisbukul, ăla cu nume de deştept, fiindcă aici şi-a găsit modul ei de viaţă, aici este fericită împreună mai ales cu ei, dar până caută inventatorul, mai bine caută altă socializare.

Măi, să fie! Şi totuşi, atenţie la Hilde, că sunt cam multe!

GHEORGHE NICULESCU

Creionări încondeiate cu… pixul

— S-au folosit de foloase nefolositoare.

— Înainte de a nu spune nimic, se gândea de două ori.

— Voia alivenci, dar nu ştia cum se pronunţă la singular.

— A devenit matur destul de prematur.

— Au refolosit materiale refolosibile.

— Teroristul se plânge că a fost terorizat de către antiterorişti.

— Făcea parte dintr-o trupă de trupuri trupeşe.

— A descris o mizerie de nedescris.

— Am cunoscut un necunoscut arhicunoscut.

— Cosaşul cu cocoaşă, cosea cu o coasă.
— Un nun cu o nună, cununau pe una cu cunună.
— Codaşii se codeau să stea la coadă.
— Ar fi dat orice numai să nu i se ceară nimic.
— Ada nu da, dar Dada da.
— Neputinciosul a luat tot ce se putea lua.
— Am auzit că n-ai auzit c-am auzit.
— Îi ţiuiau urechile de se auzea în toată casa.
— Vrând nevrând, el voia vrute şi nevrute.
— Ferice de cel fericit în nefericirea sa.
— Unii parfumaţi, iar alţii… parfumaţi.
— Când s-a văzut încercuit, a început s-o dea din colţ în colţ.
— Nu este prima dată când primeşte un ultim ultimatum.
— Completul a fost descompletat complet.
— N-a avut îndrăzneala de a îndrăzni.
— Nu ştiu cum face, dar face ce face şi nu face nimic.
— Au renunţat să mai renunţe.
— M-a ameninţat că o să mă ameninţe.
— Fricosul era înfricoşător de înfricoşat.
— A început să simtă că începe să nu mai simtă.
— Se jena să se jeneze, într-un mod foarte jenant.
— Cei care cumpărară, nu se compară cu cei care compară.
— Încă poţi să te bucuri că te mai poţi bucura de lacul Bucura.
— Cine n-are bătrâni, să-i cumpere de tineri, pentru a beneficia cât mai mult de efemeritatea lor.
— După ce s-a gătit, a început să gătească.
— A găsit cu cale că este bine să-şi urmeze calea găsită.
— Galopând la trap, s-a oprit vertiginos.
— A fost hărţuită, din cauza unei hărţi.
— N-avea timpul necesar pentru a câştiga timp.
— Intrarea sa a fost percepută ca o ieşire.
— Iubesc părinţii care-şi iubesc părinţii, zise părintele.

— Împăratul era vasal regelui care era vasal preşedintelui.

— Era un răufăcător foarte bun.

— Când s-a deşteptat, şi-a dat seama cât este de prost.

— Suma forfetară a fost forfecată.

— Era total nemulţumit de totalul nemulţumirilor.

— Există riscul să existe riscuri.

— În faţa mişcării de rezistenţă, a rezistat, fără să facă nicio mişcare.

— Naraţiunea narată de narator, n-arată raţiunea.

— Totul a pornit de la o oprire totală.

— Şi-a dat cu părerea despre părerile date.

— Renta a devenit nerentabilă.

— Paria că poate deveni un paria.

— Albinele au rămas stupefiate când au văzut că omul le ia mierea.

— Informaţiile pline de mizerii, sunt ca alimentele pline de E-uri.

— Hoţul este liber să devină om cinstit, dar nu vrea să facă abuz de libertate.

— La ora de muzică, elevii ar trebui să primească note… muzicale

— Culmea săpăturilor: să-i sapi groapa celui care ţi-a săpat groapa.

— Dumnezeu este unic şi atotputernic, deşi se crede că unde-i unul nu-i putere.

— În mentalitatea sa, mentalist ea ste cel care freacă menta.

— Nudul perfect este cel ce este gol şi prin interior.

— Efemeridele au veşniciile mult mai mici.

— I s-a arătat cum nu trebuie să arate.

— Acesta are statut de om stătut.

— La punctul unu, s-a făcut o prezentare a punctului doi.

— În lupta pentru eradicarea prostiei, încălcăm dreptul de a fi prost.

— Timpul, până a fi secol, a fost secundă.

— Numai cine a fost un este, poate ajunge un fost.

— A avut o ieşire… pe uşa de la intrare.

— Prin reculegere el înţelegea că trebuie să mai culeagă odată ceva ce a mai fost cules.

— Avea tăria morală de a fi imoral.

— Va veni timpul când nu va mai veni timpul.

— Ce-o fi căutând Drumul Robilor sub Cerul Liber?

— Întâi mi-au sustras atenţia şi apoi mi-au sustras portmoneul.

— Unul era prea dispus, iar celălalt era predispus.

— Speranţa muritorilor, nu este nemuritoare.

— Mi se pare că sunt de părere că nu mi se pare.

— Cred că e greşit să crezi că tot ce crezi este greşit.

— Multele sale activităţile rezumă la foarte multe inactivităţi.

— Adevărul este că acţiunea reacţionează la neadevăr.

— Totdeauna adevărul este unul singur, dar unul singur nu este totdeauna adevăr.

— Nu este obligatoriu să-ţi faci obligaţii.

— Mi s-a adus ştirea pe care se ştia că o ştiu.

— L-a descris foarte frumos pe cel foarte urât.

— Greşea că nu muncea, ca să nu greşească.

— Am auzit de unii care n-au auzit de mine. Să le fie de bine!

— Agonisea şi când agoniza.

— Unul era cu sufletul la gură, iar celălalt – invers.

— Se ştie că este ştiut de când se ştie.

— În loc de peşte proaspăt, a primit peste ochi.

— Ei nu pot să înţeleagă cum de nu pot să se înţeleagă.

— Când au început să vadă că încep să nu mai vadă, au început să-şi vadă de treabă.

— A simţit că începe să nu-şi mai simtă pulsul.

— Până să-i dea de urmă, i-a dat de furcă.

— Bătrânul o mânca din ochi, iar ea îi mânca pensia.

— S-a căsătorit din dragoste… pentru averea ei.

— Această dulceaţă de femeie, are o soacră poamă

acră.

— I s-a dus buhul că arată ca o buhă.

— M-am gândit să mă răzgândesc.

— L-am întrebat de ce nu se întreabă.

— Acesta este un trecător de sine stătător.

— Într-un cuvânt, pot spune că: amrămasfărăcuvinte.

— Directorul avea sarcina de serviciu să-şi însărcineze secretara ca să nu secrete secretele de serviciu.

— Cercul era atât de vicios încât semăna cu un pătrat triunghiular.

— Din Priştina albanezilor, sârbii au rămas fără provincia Cosovo.

— El i-a bătut un apropo, iar ea i-a bătut obrazul.

— Orice război se termină cu o pace şi orice pace se termină cu un război.

— Cel adulat pe dinainte, este bârfit pe dinapoi.

— Cine râde la urmă, este ardelean.

— Reputatul deputat, a raportat că a repurtat o serie de insuccese succesive.

— Unii oameni sunt spirituali, iar alţii – spirituali.

— Salvatorii au fost salvaţi de către sinistraţi.

— I s-a găsit vinovăţia de a fi nevinovat.

— Este desconsiderat fiindcă consideră că nu este luat în consideraţie.

— De ce întrebările se pun şi răspunsurile se dau?

— A susţinut sus şi tare că este un jos şi moale.

— Este atât de prost încât nu este în stare să facă nicio prostie.

— Datele des centralizate, au fost descentralizate.

— Fiindcă nu pot să-l iert, nu poate să mă ierte.

— Recte nu este pluralul de la rect.

— Pentru a trece puntea către Dumnezeu, s-a făcut frate cu dracul.

— Singurul lui dor era să nu aibă niciun dor.

— Când îi era sete, mânca tot ce-i ieşea în cale.

— Unul a fost împuşcat cu sânge rece, iar celălalt a fost împuşcat cu o armă se foc.

— Aseară, am fost la un concert de prânz.

— Basarabenii sunt Prut şi suflet cu românii.

— Norocul său este că nevastă-sa are noroc de un aşa bărbat.

— Nu poate suferi suferinţa.

— Viaţa este ca o poveste: cu cât este mai lungă, cu atât este mai plictisitoare.

— Toţi îi mint pe toţi; numai proştii se mint şi pe ei.

— Ăsta o face pe deşteptul, sperând să rămână aşa.

— El era pâinea lui Dumnezeu, dar ea voia cozonac.

— Era cu capul în nori şi cu fundul în două luntrii.

— Vor trece ani buni, până vom scăpa de aceşti ani răi.

— Din cauza pudorii, adevărul gol-goluţ, nu se arată.

— S-a prins că nu s-a deprins să prindă.

— Am citit undeva că ar trebui să citesc altundeva.

— Interesant: pe Bulevardul Magheru, nu sunt maghernițe şi nici maghiari.

— Tracii erau viteji, iar tracele erau tracasate.

— Avea o imaginaţie inimaginabilă.

— Tatăl, când a văzut ce copil deştept are, a rămas prost.

— Nadejda, trăgea nădejdea că Putin va domni puţin.

— Era dependent de independenţă.

— A învăţat să vorbească, dar nu a învăţat să tacă.

— În declaraţia de avere, şi-a trecut toată sărăcia.

— A primit, în mod ilicit, un an de puşcărie.

— El stătea în dubii, iar ea stătea într-o garsonieră.

— Deşi stătea bine, îi mergea rău.

— L-a intrat în cap că trebuie să şi-o scoată din cap.

— S-a întâlnit junghiul cu tuşea: el impulsiv şi ea convulsivă.

— A cumpărat mai mulţi boboci, dar nu i-a numărat, fiindcă nu era toamnă.

— Nevastă-mea, mă primeşte cu pâine şi sare, fiindcă nu ştie să gătească.

— Cred c-ar trebui să mai şi trebuim.

— Ea vorbea sacadat, iar el asculta tracasat.

— Stătea ca un trântor, lângă o floare nepolenizată.

— A vrut să o ia din loc, dar locul era ocupat.

— I s-a dus vestea şi nu s-a mai întors.

— Eu m-am îndrăgostit, ea s-a îndrăgostit, iar el… a luat-o de nevastă.

— Au căzut de acord şi nu s-au mai putut ridica.

— Pot aprinde lumina dar nu pot stinge întunericul.

— A făcut o listă cu toţi cei care erau trecuţi pe listă.

— A recunoscut faptul că nu-şi recunoaşte fapta.

— Nu-i venea să creadă că este credul.

— Este de acord că nu poate fi de acord.

— Femeile, dacă nu s-ar trage din maimuţe, nu s-ar maimuţări.

— Când mergea, parcă stătea, iar când stătea, parcă mergea înapoi.

— A renunţat la prejudecata de a fi prea judecată.

— Mulţi sunt nemulţumiţi că nemulţumirile sunt multe.

— Te-aş suporta o veşnicie, dacă veşnicia ar fi efemeră.

— L-am dat tot ce aveam, şi mai mult decât atât.

— Inculpatul a primit o condamnare condamnabilă.

— Iubea cunoaşterea: se cunoştea cu toţi.

— Cred c-ar trebui să nu-mi mai trebuiască nimic.

— Unul era circumscris, iar celălalt era circumcis.

— Mă minunez câte minuni nu pot să fac.

— Ca să nu aibă dureri de cap, s-a împuşcat în inimă.

— Ideile lui erau foarte bune, faţă de ale ei, care erau şi mai bune.

— I s-a dat ocazia să-i dea cu piciorul unei ocazii.

— Era aşa de prost încât şi greşelile pe care le făcea, erau greşite.

ADA NEMESCU

Despre ajutorul european pentru România

A fost odată un ţăran român, sărac şi cinstit. În sătucul său natal, izolat de lume, se zvonise că undeva departe, peste nouă mări şi nouă ţări, s-ar fi aflat o baroneasă înstărită, cu dărnicie fără seamăn, care s-ar fi

numit Uniunea Europeană. Şi zvonul nu era numai zvon, căci văzuse omul prin vecini, ba pe unul, ba pe altul, fălindu-se cu darurile acesteia.

Într-o bună zi şi-a luat toiagul şi a purces la drum. A bătut la poarta palatului şi i s-a deschis. Doamna cea mare l-a primit, l-a poftit să şadă şi, fiindcă era peste măsură de ostenit, l-a îmbiat cu Coca-Cola şi gumă de mestecat. Ţăranul a gustat cu măsură din bucate şi, nerăbdător, şi-a spus păsul:

„Mărită Doamnă Uniune, am auzit că faci daruri celor nevoiaşi. Eu am acasă pământ bun, ape limpezi, am şi păduri, lama însă-i cam lungă la mine în ţinut, aproape patru-cinci luni pe an. Ca să lucrez bine, aş avea nevoie de o pereche de încălţări. Sunt desculţ şi mi-e frig. Doar atât îţi cer”.

Doamna Uniune Europeană l-a măsurat din cap până în picioare şi a rămas cu privirea pironită la degetele acestuia, vineţii, înfrigurate, bătătorite şi prăfuite de drum. Apoi a glăsuit:

„Omule, eşti desculţ şi eu te înţeleg… Dar, tot ce-ţi pot oferi este o bască. Una nouă şi de calitate europeană – Armani. Ţine de frig, de ploaie”.

Omul a luat basca, a oftat dezamăgit, a mulţumit şi a făcut calea-ntoarsă zicând:

„Totuşi e doamnă bună. Putea să nu-mi dea nimic”.

A trecut iarna şi, din gerurile sale cumplite, omul a ieşit destul de bine, doar cu un deget degerat la picior. Apoi vara a purces iar pe lungul drum al Doamnei Uniuni, spunându-i păsul vechi:

„Sunt desculţ. O pereche de încălţări mi-ar prinde tare bine”.

Doamna l-a privit cu înţelegere, l-a ospătat cu Coca-Cola, oferindu-i iar o bască nouă-nouţă.

„Dacă-i degeaba, merită s-o iau”, îşi spune la întoarcere ţăranul cel sărac.

Iarna a trecut cu chiu cu vai şi, în afara altui deget de la picior, degerat şi amputat de doctor, omul n-a avut de suferit. A urmat primăvara, vara, iar toamna ţăranul şi-a

amintit de Doamna cea darnică, pornind iar spre ea, să-şi încerce norocul. Dinaintea acesteia şi-a băut cu poftă paharul de Coca-Cola, ba a mai şi cerut unul, căci începuse să-i placă, dar de întors s-a întors tot cu o bască.

Totuşi nu s-a dat bătut. An după an, a străbătut calea plin de speranţă, primind cu politeţe ştiutul dar. Până într-o iarnă, când zăpezile şi gerurile au fost mai amarnice ca niciodată, picioarele i-au degerat şi doctorul a trebuit să i le amputeze.

Purtat pe braţe de vecini, omul a bătut la poarta Doamnei Uniune, care, iute, şi-a dat seama de trebuinţe, făcându-i cadou un cărucior de invalid, cu rotile, nou şi strălucitor, având douăzeci şi una de viteze şi telecomandă.

Omul a mulţumit, şi întorcându-se în satul său cu maşinăria cea arătoasă a stârnit mari invidii. De aici i s-a tras un necaz: într-o noapte a fost călcat de hoţi. Aceştia nu găsiseră mare lucru, dar plecaseră acasă cu saci întregi de băşti. Oameni cu frica de Dumnezeu, îi lăsaseră, totuşi, căruciorul. În prag de iarnă, ţăranul s-a pomenit astfel fără nicio bască.

Aşezat comod în căruciorul său silenţios, a pornit iar cale de nouă munţi şi nouă ţări, s-a înfăţişat Doamnei Uniune şi i-a spus:

„Mărită Doamnă, m-au călcat hoţii şi, acum, la căderea zăpezii, sunt cu capul descoperit. Fii bună şi dă-mi o bască, fiindcă ştiu că ai şi poţi”.

Doamna l-a măsurat din cap până la brâu (acolo unde începea căruţul) şi, gânditoare, i-a spus:

„Bade dragă, eu te înţeleg. Dar, tot ce-ţi pot dărui acum este o pereche de încălţări. Apropo, aşa cum te văd, cred că tu nu mai poţi munci. Nu-mi vinzi mie pământul dumitale? Cu banii primiţi ai putea să-ţi cumperi cea mai bună bască!”

CONSTANTIN BIDULESCU Interviul

La o mare întreprindere din Bucureşti, conducerea vrea să angajeze un director tehnic cu rang de director adjunct. Anunţul a fost postat şi s-au prezentat mai mulţi candidaţi.

Directorul general, aşezat comod la birou, roagă secretara să introducă primul candidat.

Citind C.V.-ul candidatului: numele: Popescu, domiciliul: Ploieşti, vârsta… studii: Universitatea Politehnică din Bucureşti, Facultatea de Ingineria Sistemelor Biotehnice. Masterat în Management International la Würzburg în Germania.

— Mda… Şi dacă vă angajăm vă mutaţi în Bucureşti?

— Nu pot, am doi copii la şcoală şi nu pot schimba şcoala la mijlocul ei. Dar am maşină şi fac naveta.

— Postul este de director adjunct şi trebuie să fiţi mereu în preajma întreprinderii, mai ales că eu plec des în delegaţii, îmi pare rău.

Intră al doilea candidat.

Numele: Ionescu, domiciliul Bucureşti, vârsta… studii: Universitatea de drept, economie şi ştiinţe Marseille, Franţa, înălţimea: 1, 60 m.

— Domnule Ionescu, noi avem în întreprindere 4.000 de angajaţi şi un conducător e bine să fie mai înalt, mai impunător… îmi pare rău.

Intră alt candidat.

Numele: Mateescu, studii: Facultatea de Geologie şi Geofizică.

— Îmi pare rău, noi căutăm un cadru tehnic pe profil mecanic.

— Domnişoară secretară, cheamă alt candidat!

Nume: Voicu, studii: Facultatea de informatică, laşi.

— Domnule Voicu, noi avem nevoie aici de creativitate, de imaginaţie. Încercaţi să faceţi un exerciţiu de imaginaţie.

— Da, eu imaginaţie am, că zicea şi unchiul meu din Minister că nu mă întrece nimeni la inventat lucruri noi.

— Cum se numeşte unchiul dumneavoastră din Minister?

— A, nu, a spus să nu-i pronunţ numele să nu se creadă că este nepotism. Dacă reuşesc, să fie pe meritul meu. Numele vă este cunoscut, v-a ajutat şi pe dumneavoastră să ajungeţi director.

— Domnişoară secretară, copiază, te rog, actele domnului pentru angajare.

— Şi totuşi cum se numeşte unchiul?

— Care unchi?

— Cel din Minister.

— Nu am niciun unchi în Minister, n-aţi cerut să fac un exerciţiu de imaginaţie?

— Ne pare rău, secretara îmi spune că avem foarte mulţi informaticieni. Bună ziua!

Un alt candidat bagă capul pe uşă.

— Poftiţi, luaţi loc. Noi aici avem nevoie de oameni oneşti, curaţi şi să spună adevărul în faţă. Apropo, v-aţi şters pe picioare pe covoraşul de la intrare?

— …bineînţeles.

— Îmi pare rău, la intrare nu este niciun covoraş. Bună ziua!

— Domnule Director, mai este un singur candidat.

— Să intre!

— Tinere te-am urmărit din prima zi de când lucrezi la noi. Eşti muncitor şi perseverent. „Perseverenţa este răbdare concentrată" cum a spus Thomas Carlyle. Ai avut ambiţia să termini facultatea şi ai terminat-o. Chiar dacă în şapte ani. Chiar după două luni din simplu angajat, ai avansat şef de secţie şi apoi după şapte luni, inginer şef. Acuma, pentru că nu am găsit pe nimeni care să corespundă, te angajez pe post de director adjunct şi poate, cine ştie, mâine, poimâine… îmi iei locul.

Felicitări!

— Mulţumesc, tată.

L U CIA – SELENITY

Vrei cămaşă?! Atenţie la număr!

Aş începe cu „a fost odată ca niciodată" şi aş termina povestea cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", dar… nu despre asta este vorba. Mi-am amintit, zilele astea, de o conversaţie purtată cu un prieten. Mi se plângea că o prietenă bună, de-a lui, avea ceva probleme în relaţia de cuplu. Tipa ajunsese, pesemne, la disperare, l-am zis să îi fie alături şi să îi spună o poveste. Am inventat-

o pe loc, adaptată prefect situaţiei în sine. Mică, dar cu o idee mare:

Treci pe lângă un magazin şi privirea îţi este fermecată de o cămaşă pe care o zăreşti în vitrină. Este atât de frumoasă, perfectă, aşa cum o visezi, tu, de ceva timp. Parcă o şi vezi purtând-o şi admirându-i cusăturile fine şi materialul de o calitate rar întâlnită. Intri şi te îndrepţi, cu emoţie, spre vânzătoare, sperând să îţi comunice un preţ cât mai apropiat de buzunarul tău. Oare cât ai putea da pe ea? Dacă nu ai destul la tine sau pe card, te vei împrumuta? Zâmbeşti vânzătoarei şi aştepţi, cu înfrigurare, detaliile. Îţi spune preţul şi, parcă, îţi mai revii (chiar te bucuri). Îi ceri să probezi una şi… SURPRIZĂ! Nu au mărimea ta şi… modelul din vitrină este ultimul. „NU VOM MAI ADUCE!” sunt cuvintele pe care le auzi. Te apucă nervii şi te uiţi cu jind la cămaşa expusă. „Oare cine va fi norocosul?” te întrebi şi te cuprinde invidia…

Ei, dragii mei, aşa se întâmplă în viaţă… îţi poate plăcea foarte mult o persoană. Poate şi ea te place, dar ce să faci?… Cămaşa, ei cămaşa nu te lasă, că nu este numărul tău…

COSTEL ZĂGAN Erezia matematicii

Probabil femeia-i cea mai delicată problemă. Şi aceasta o ştie orice bărbat. Oricât de prost matematician ar fi. De pildă te poţi îndrăgosti şi-a n-a oară. De aceeaşi funcţie. Şi-ajungi în patul singurătăţii. Degeaba încerci să fugi scriind incendiare scrisori de dragoste. De fapt adevăratele scrisori de dragoste nici nu ajung la destinaţie. Ard printre rânduri. Şi-n cenuşă mai supravieţuieşte un poem. Săzjcem şi poate tăcerea limitrofă.

VIOLETA MIHĂEŞ

Superstiţiile, bată-le vina!

Pământean destoinic şi zdravăn ca un stejar e Ianoş al nostru, dar cam fără de noroc. E însurat cu Lisaveta pe care o iubeşte ca ochii din cap, munceşte zi şi noapte, că nu fuge de muncă şi nici munca nu fuge de el, dar nu agoniseşte nimic, nu se chiverniseşte şi umblă mereu cu punga goală. Au cam băgat de seamă toţi din sat că

nevasta-i pricina belelelor care vin pe capul lui, că tot cere şi tot vrea ba una, ba alta, iar Ianoş al nostru nu se pune de-a curmezişul în calea dorinţelor ei. Doar o nevastă are şi asta-i ca o floare. Dar şi el are un năravprost: împrumută pe oricine îi cere. Are un are, dă şi ultimul bănuţ prietenilor. Şi aşa ajunge la fundul sacului. Hai să nu mai lungim vorba ca pe-o zi de post şi să vedem ce face gospodarul nostru. E zi de duminică şi ar munci el, dar îl strigă preotul prin biserică iar asta ar fi prea mare ruşine pentru un catolic şi moldovean pe deasupra ca el.

Trece pe uliţă îngândurat, îndreptându-se spre casa bunului său prieten Ferenţ. Se cunosc din copilărie şi ţăranul nostru e încredinţat că n-o să-i refuze un mic ajutor prietenesc, să-i înapoieze banii pe care i-a împrumutat acum un an. Ce înseamnă câţiva lei pentru averea lui? O nimica toată. Pe când el… ce vijelie şi furtună o să se pornească la întoarcere, dacă vine fără ei, dă-le încolo de parale, se uită Ferenţ la câteva parale amărâte când doarme pe-o saltea de bani? Eu ştiu, poate se uită şi atunci personajul nostru a cam băgat-o pe mânecă cu iubita lui nevastă.

E după-amiază, se apropie ora cinci şi se grăbeşte să nu întârzie. Se uită pe cer şi spune fericit:

— Ce noroc pe capul meu! Un curcubeu din partea stângă, semn bun. Sigur o să mă împrumute. Poate n-o să fie nici scorpia de nevastă-sa acasă şi totul o să meargă ca pe roate.

Nici n-apucă să se veselească prea bine, că-i taie calea o pisică neagră. Sare speriat înapoi, stuche de trei ori în dreapta şi-n stânga, îşi face cruce de trei ori şi tot trei paşi face înapoi.

Sigur e cotoroanţa acasă!

Ajunge în faţa porţii, dar nu ştiu ce aşteaptă. Aaa! Aşteaptă să arate ceasul ora cinci şi cinci minute fix şi abia atunci intră. Nu vrea să-i scape norocul printre degete, dar nici să poftească ghinionul să stea cu el la masă în sfânta zi de duminică. Deschide poarta, bate la uşă, apoi intră în casă. Ferenţ stă la masă împreună cu nevasta, sunt veseli

şi se cinstesc.

— Bine v-am găsit sănătoşi, dragi prieteni! Da ce prilej de sărbătoare s-a mai ivit în casa voastră? Să nu-mi spui, măi Ferenţ, că o să fii tată!

— Copiii aduc pagubă la casa omului! spune Roza, nevasta prietenului său. Vă aşteptăm pe voi, poate ne facem cumetri şi apoi ne încuscrim. Cu destoinicia ta şi înţelepciunea bărbatului meu, copiii noştri or să ajungă boieri.

— Aşa să fie, cum zici dumneata, dar voi vă veseliţi şi la mine curg necazurile, iar buzunarele mi-s sparte şi-mi curg banii printre degete ca făina printr-o sită rară.

— Haide, prietene, mai lasă necazurile şi cinsteşte un pahar cu mine. Toarnă, măi femeie, că nu-i bine să ţii pe masă paharul gol. E semn de sărăcie!

— De unde sărăcie la voi? Să vii la mine să vezi că nu avem de niciunele. În primăvara asta iar a cântat cucul şi m-a prins fără bani în buzunar. Şi doar ştiţi că aşa o s-o ţin tot anul.

— Ei, păi dacă nu ştii ce să faci, dacă n-ai nevastă pricepută! spune Roza. Să-ţi spun eu cum trebuie să faci: când mănânci prima data perje anul acesta, închizi ochii şi-ţi pui o dorinţă, să-ţi meargă bine, să ai bani mulţi, să ai noroc, ce vrei tu; şi-o să vezi că o să se împlinească. Dacă nu anul ăsta, sigur anul viitor!

— Anul viitor! Eu am nevoie de parale mâine, nu anul viitor!

— Da ce-i graba asta, măi frate? întrebă şi Ferenţ tare curios.

— Păi vine mâine negustorul în sat şi vrea Lisaveta o catrinţă cu fir lucitor, cum are Roza ta.

— Păi… bine măi, Ianoş, cum să-ţi zic, parale am avea, dar avem şi noi găurile noastre de acoperit şi chiar acum nu ne prea putem lipsi de ele… se bâlbâie Ferenţ, stânjenit.

— Şi nici nu-i avem acasă, sunt la tata, că are o casă de fier. La câţi hoţi sunt în lume, ne e cam teamă să-i ţinem la saltea, completă Roza, scoţându-şi bărbatul din

încurcătură.

— Bine, bine, spuse Ianoş spăsit. Dar dacă vin mâine, mi-i puteţi da? Negustorul vine după prânz şi Lisaveta râvneşte de mult la catrinţă. Am tot amânat-o, dar nu mai e cu putinţă. Nu mai am linişte în casă. Apoi ştiţi că mi-aţi cerut bani acum un an şi eu vi i-am dat bucuros. Nu cer decât banii pe care mi-l datoraţi, fără dobândă şi fără alte obligaţii.

— Aşa rămâne. Vii mâine şi îţi dăm paralele şi apoi ne-om înţelege noi cumva. Suntem cam strâmtoraţi, da rom vedea noi, că oameni suntem şi nu te-om lăsa la necaz

Bucuros, Ianoş plecă spre casă să-i ducă nevestei vestea cea bună, uşurat că o s-o mulţumească şi s-or risipi norii de furtună deasupra casei sale.

Rămaşi singuri, cei doi se sfătuiau cum să facă să nu-şi onoreze promisiunea făcută.

— Bărbate, e peste putinţă să-i dăm banii sărăntocului. Ar avea destui dacă nevastă-sa n-ar mai fi aşa de semeaţă şi n-ar mai trăi-n huzur de zici că-l boieroică, nu alta.

— Păi cum să facem?

— Lasă că ştiu eu mai bine. Tu să faci cum spun eu şi o să te scot basma curată.

A doua zi, omul nostru veni din nou în casa prietenului.

— Bună ziua, Ferenţ! Da' unde ţi-l femeia? întrebă bucuros Ianoş, văzând că nu-i prin casă.

— E la o vecină după huşte, dar vine repejor. Şezi oleacă să mai vorbim şi cinsteşte un pahar de holercă, dacă-ţi place.

Nici nu dădu pe gât paharul, că apăru Roza.

— Iar venit la noi, Ianoş?

— Păi nu aşa ne-am înţeles ieri, să vin azi să-mi daţi banii? Azi vine negustorul şi o să am sămânţă de scandal cu Lisaveta mea. Nu mai spun că acum vrea şi un hurmuz pe care l-a văzut la Vergina, fata crâşmarului. Poate îmi puteţi da mai mult. Nu vă mai spun, că azi dimineaţă, când mâneam mămăligă cu şuncă şi cu ceapă, am vărsat sarea.

— Semn rău, semn rău! făcu Roza pe îngrijorata. Păi bine că mi-ai adus oiştea la căruţă. Ne pare rău, dar nu-ţi putem da banii azi că-i luni şi doar ştii că nu se dau bani din casă lunea. Scandal oricum o să ai, că ai vărsat sarea. Şi ascultă la mine: căsătoria asta n-o să ţină. V-aţi cununat în luna mai şi peste tot se ştie că nunţile din luna mai nu ţin. Oricum o să te lase, cu parale sau fără parale!

— Păi când mi-i daţi? Sau nu mi-i mai daţi?

— Ba da, vino mâine şi ţi-om da, că doar prieteni suntem!

— Of, barbate! spuse Roza după ce plecă Ianoş. De ce nu i-ai spus că nu avem de unde şi gata?

— Mi-e prieten şi nu pot să-i spun omului, lasă că poate se prinde el şi se lasă păgubaş, la zi, ce facem mâine, că vine iar!

— Tu nu te frământa, că găsesc eu ceva!

A doua zi, omul nostru veni iar. Când să intre pe uşă, stăpâna casei vărsă gunoiul în faţa lui.

Neavând pe unde trece, Ianoş păşi peste grămada cu gunoi.

— Văleu şi iar văleu! Ce-ai făcut, nenorocitule, nu ştiai că aduci năpasta în casă dacă păşeşti peste gunoi? Pleacă de la mine şi să te întorci când te-oi chema eu!

Pe la poartă se întâlni cu Ferenţ. Acesta îi spuse:

— Vino mâine. Trebuie s-o păcălim cumva pe nevastă-mea. Vino cu o găleată ca să-l spunem că ai venit să cumperi vin.

Zis şi făcut. În următoarea zi, Ianoş se înfiinţă la uşa lor cu o găleată goală. Roza, care era prin curte, începu iar să ţipe:

— Piei, satană, mi-ai ieşit înainte cu găleata goală! Numai necazuri aduci la casa omului.

Ieşi şi Ferenţ care se cruci:

— Păi bine, măi omule, nici atâta lucru nu ştii? Trebuia să vii cu găleata plină cu apă, cum să vii cu ea deşartă să ne-aduci sărăcia la poartă. Du-te în drumul tău şi lasă-ne cu necazurile noastre.

Joi, pe înserat, Ianoş se întoarse la casa prietenului

său, poate poate l-o găsi fără satana de nevastă. Da’ se vede că norocul îl cam ocolea. Roza era acasă şi cine ştie ce-i mai clocise mintea.

— Hai, măi, Ferenţ, milostiveşte-te şi de mine că nu mai am zile cu Lisaveta!

— Păi ce-ai făcut până acum, ai dormit? Azi e joi, trece săptămâna şi tu n-ai muncit? îl luă la zor prietenul său.

— Am muncit ca un rob, dar chiaburul de Andrei îmi dă banii peste două săptămâni.

Roza sari ca arsă:

— Nu cumva azi e joi, a noua joi după Paşti? Păcătosule, nu ştii că nu se munceşte? Bărbate, prietenul ăsta al tău o să aducă toate necazurile pe capul nostru! Eu nu-i dau banii şi pace!

— O să vin şi mâine, poate vă îndurați de necazul meu! spuse Ianoş, plecând în drumul său.

— Ce ne facem, femeie, că ăsta nu înţelege că nu vrem să-i dăm banii!

— Ba înţelege foarte bine, bărbate, dar nu se lasă. Ori noi, ori el. Las pe mine că s-o sătura el de atâtea cărări bătute până la noi la poartă şi-o să se lase păgubaş!

Vineri dimineaţă, gospodarul nostru era iar în faţa porţii. Ferenţ, bunul lui prieten, stătea în pragul uşii ţinând în mână o ţoşcă. Ianoş, fericit, luă ţoşca din mâna prietenului, crezând că e plină cu bani.

— Mulţumesc, mulţumesc! Până la urmă eşti om de cuvânt şi-ţi onorezi datoria!

— A, nu, acolo e gunoiul! Lasă-l şi tu lângă piciorul hulubăriei până vine Roza.

Nici nu termină de rostit numele nevestei, că aceasta apăru din grădină:

— Văleu, da ce-aveţi în ţoşca aia?

— Ce să fie, Rozo, răspunde Ianoş, ia nişte gunoi. Stai împăcată că nu-i plină cu parale!

— Da bine, măi hojmalăilor, nu ştiţi că vinerea nu se scoate gunoiul din casă? Pe ce lume trăiţi voi, tanăilor?

— Hai, Rozo, astea-s treburi femeieşti. Bărbaţii nu

cred în obiceiuri de-astea, încercă Ferenţ s-o dreagă.

— Credeţi, nu credeţi, eu nu dau bani din casă după ce voi aţi scos gunoiul. Numai năpastă aduceţi pe capul meu! Du-te, Ianoş, şi vino mâine că azi nu-i chip să se împlinească ce-am jurat.

Ferenţ dădu din umeri a neputinţă şi părere de rău spre prietenul său, apoi îl trase deoparte şi-i spuse:

— Vino mâine pe amurgite. Atunci Roza e la biserică şi o să ţi-i dau. Dar ca prevedere, ia şi tu o boandă pe dos, ceva, ca să nu te recunoască dacă te găseşte în ogradă.

Sâmbătă seara, cu boanda pe dos, sosi şi eroul nostru, sătul de atâtea drumuri la casa lui Ferenţ.

— Ai venit? Hai repejor că acum apare femeia de la biserică şi nu mai isprăvim nimic. Dacă vine, zic că eşti un zâlaş venit de la camp şi trebuie să te plătesc.

Nici nu termină de vorbit, că nevasta apăru în curte.

— Da ce-i omule, cu românul ăsta la noi în ogradă?

— Păi… a venit să-l plătesc că a terminat de cosit la prisacă.

— Care prisacă, n-ai cosit luni, n-a fost unul şi l-ai plătit? Bărbate, nu-mi umbla cu şolticării, ăsta-i Ianoş!

— Da Rozo, eu nu-mi vreau decât banii pe care mi-i datoraţi. Ce vină am eu că voi sunteţi hulpavi şi nu vă ţineţi cuvântul dat? Daţi-mi datoria şi îmi văd de drumul meu. Mi-au ieşit peri albi de-o săptămână de când umblu după bănişorii mei. Voi dormiţi pe-un maldăr de bani şi vă arde de şagă cu mine.

— Hai, măi femeie, să-i dăm banii omului, că l-am tălăşmănit destul.

— Măi, barbate, tu nu ştii că aduce ghinion să tragi hainele pe dos? Cine te-a pus măi, Ianoş, să tragi boanda aşa.

— Bărbată-tu, ca să nu mă recunoşti! Dacă m-am luat după el, iar rămân fără bănuţii mei câştigaţi cu trudă.

— Du-te acasă, prietene, vino mâine, spune şi Ferenţ. Mâine e sfânta zi de duminică şi mă jurui că o să-ţi primeşti paralele până la ultima, şi cu dobândă pe deasupra, pentru că te-am purtat ca pe-un pierde-vară pe

la poarta noastră.

Vru să plece Ianoş la casa lui, dar se hotărî să nu-şi mai lase soarta în mâinile Rozei, de altfel, o femeie harnică şi săritoare, dar hapsână când era vorba de avere. Trebuie să aibă el ac de cojocul ei.

Ieşi pe uşă, se piti după colţul casei şi aşteptă să iasă stăpânii din casă. Aşteptarea îi fu răsplătită. Numai ce ies cei doi, cărând o ladă grea, spetindu-se s-o urnească din loc şi s-o care în grădina ce se întindea în spatele casei. „De ăştia-mi sunteţi, spuse Ianoş cu năduf”.

Cu icnituri şi oftaturi, Ferenţ şi nevastă-sa au cărat lada grea în grădină şi au ascuns-o într-o glugă de ciocăni.

Duminica veni şi eroul nostru intră încrezător în casa pezevenchiului de prieten. Acum venise pregătit.

Cei doi soţi îl aşteptau înarmaţi cu cine ştie ce motiv ca să-şi amâne plata datoriei. Oare ce semne o mai invoca Roza, oare ce superstiţii

— Bună dimineaţa, prietene! Ai venit cu noaptea-n cap. Abia a cântat cocoşul!

— Ce să faci, dacă mă împinge nevoia pe la poarta voastră aşa de dimineaţă. Am venit după ce mi-aţi făgăduit.

— Rozo, Rozo, hai, măi femeie, că a venit bunul meu prieten!

Roza iese măturând şi încearcă să arunce gunoiul la picioarele lui Ianoş. Acesta, pregătit cu o mătură, îl îndepărtează din calea lui. Femeia, văzând că nu are sorţi de izbândă, se aşază oftând pe un scaun.

— Of, ce-am mai obosit!

— Odihneşte-te că doar azi e duminică. Şi uite, ca semn de împăcare, ţi-am adus clopoţelul acesta. A trecut prin sat un vraci şi vindea clopote vrăjite. Spunea că poţi găsi cu ele banii pierduţi sau chiar comori. Mi-am cumpărat şi mie unul şi trag speranţă că de acum o să tragă paralele la mine şi eu la ele.

— Mulţumesc, mulţumesc! Adică ce vrei să spui, aşa-i că nu mai vrei banii? Până la urmă eşti om de onoare şi-ai înţeles că n-avem de unde să ţi-i dăm, luă Roza clopoţelul

bucuroasă. Şi crede-mă, chiar zilele trecute am pierdut nişte galbeni sau ni i-a furat cineva, Dumnezeu ştie!

— Păi nu v-am spus că acest clopot vrăjit ia urma comorilor? Imediat ţi-l găsesc!

Înşfăcă de pe masă clopoţelul şi începe a-l scutura, prefăcându-se că ascultă atent, punându-l la ureche.

— Şi unde spui că-s banii? în gluga de ciocăni? auziţi, oameni buni, aveţi bani în gluga de ciocăni. Mare noroc cu născocirea vrăjitorului şi mare noroc că l-am întâlnit!

Roza făcea feţe-feţe, şi nu înţelegea cum poate şti o bucată de tinichea unde au ascuns ei agoniseala lor de-o viaţă.

Ianoş merse direct la gluga de ciocăni şi scoase cufărul, deschise capacul şi încremeni când văzu în faţa lui atâta bănet cât nu va avea el niciodată. Nu putea pricepe de ce nu voiau cei doi să-i înapoieze banii când trăiau cu un munte de aur în casă.

— Acum, să faceţi bine şi-mi să-mi daţi bănişorii pe care mi-i datoraţi că, de nu, vă spun în tot satul.

Auzind acestea, Roza scoase banii şi-i plăti omului datoria.

— Să-mi dai şi dobânda pe un an şi să-mi plăteşti şi opincile rupte de atâtea drumuri. Cât am umblat după ce mi se cuvine, ajungeam la Bucureşti.

Aşa i-a învins Ianoş cu propriile lor arme. Clopoţelul vrăjit a fost un şiretlic, dar ce mai contează acum? Superstiţiile, bată-le vina, i-au făcut viaţa amară. Acum ieşise soarele şi pe strada lui.

Cât despre Ferenţ şi Roza, ce să vă spun? Prin sat nu i-a mai văzut nimeni. Umblă vorba că şi acum cutreieră pădurile, scuturând clopoţelul şi umblând după comori. Lăcomia le-a tulburat minţile şi i-a dus departe de casă.

DORINA POP

Ancorelor ascuţite atipic (amalgamul a-ului aşternut anapoda)

Andrei accesează „acapela albastră” aleasă aleatoriu. Aşteaptă atent, antrenat atemporal. Aplaudă, anihilând animaţia abstractă.

— Alina, auzi accentul ascuns asimetric?

— Ai albit, Andrei!

— Ah, Alina… ambiţia anonimatului antistres avansează.

Alergia Alexandrei a ascuns aiureala acesteia. Acum, aleargă alimentând almanahul amorţit. A asudat.

— Alecule, aştepţi autobuzul?

— Ai antecedente alambicate, Alexandra?

— Alchimie ambientală…

Algebra alimentează antiteza argintului aurit. Aliajul ascunde anemic antivirusul autodidactic. Atentă, Andreea accesează acut auditoriul:

— Ai ardei, Alfonso?

— Am atracţie acustică avizată, Andreea.

— Aztecule!

Atentă, ancora aşterne amintiri ascunse asimetric. Avizierul abecedarului aude avalanşa atomului aţipit artificial. Asemeni altora asfaltez arhaic azurul aburului. Arestez arhivistic armonia aşteptând asfinţitul, apoi aplaud anvelopa apocalipsei anului anonim.

C. RONESCU

Feng Şui

Chintesenţă a filosofiei orientale, Feng Shui (vânt şi apă) a devenit o preocupare constantă a multora dintre noi (femeile, dar nu numai), amatoare de ademenire la preţ redus a binelui, bogăţiei dar, mai ales, a fericirii. Profitând de curăţenia generală dinaintea Crăciunului (mai sunt zece luni, ca mâine trec) mi-am propus să-mi „redecorez” locuinţa conform acestor precepte sănătoase, depuse ca un zaţ pe fundul memoriei în urma lecturării unor cărţi, articole şi desene animate de specialitate.

Am intrat, aşadar, în marea bătălie pentru chi – armonie – începând cu dormitorul. Cum e musai atunci când dormi să ai capul, cu perna aferentă, spre est, am aşezat patul oblic, pe colţ. Pentru a beneficia de răsăritul camuflat de unghiul drept al peretelui din stânga draperiei grele, de pluş, am descojit naturaleţea „sudistă” a balconului, de jilave prosoape şi alte acareturi. Ghivecele

din fereastră, mari consumatoare de energie pe timpul nopţii, le-am dus în debara, unde se pot hrăni pe săturate din conservele vechi, dar de bună calitate, ale cutiilor cu amintiri. Dulapul de haine a fost descotorosit, cu lacrimi şiroinde (de bucuria noului, evident) de hainele mai vechi de un an (sper să ţin minte locul exact unde le-am aruncat), după care l-am întors (zisul dulap) cu faţa către perete pentru ca aceleaşi nesuferite energii să nu se multiplice, pupându-se, pe furiş, în oglindă! Covorul l-am înlocuit cu o rogojină orientală, aspră şi rece, prin ochiurile căreia energia negativă trece ca prin şvaiţer, şi se duce-n jos, la loneştii de la trei. Să fie la ei, acolo! Uşa o baricadez, delicat, cu o valiză plină ochi cu cărţi „fără faţă" de bibliotecă, stavilă sigură pentru Dragonul Rău care, într-o clipă de neatenţie s-ar putea strecura din baia de alături, să aţipească, să lenevească sau, mai rău, să sară coarda pe rogojină. În asemenea situaţii, Dragonul Bun nu se bagă, doar dă din cap şi ţâţâie mustrător.

Totuşi, camera de zi arată minunat! Canapeaua albastră tronează în mijlocul spaţiului meu de toate-zilele şi (aproape) toate-nopţile. Pentru că trebuia aşezată nici pe mijloc, nici la perete, nici la fereastră, nici prea aproape de uşă, am aruncat o monedă şi, acolo unde a căzut, destin s-a numit. O „străbat" zilnic, la propriu, în papuci de casă (chinezeşti) de zeci de ori, pentru a ajunge la mica bibliotecă învelită – din motive de igienă a lecturilor grele – în hârtie de orez (chinezească), îmbrăcată în capotul meu de casă tricotat în bob de orez (băbesc). Drumul până la birou e mult mai simplu. E suficient să mă strecor, şerpeşte, pe sub aceeaşi canapea, până dau cu capul de unitatea pe când aud zgomot de carcasă goală, mă ridic încet, încet, hopa-sus, şi… sunt aşezată confortabil la micul meu birou dotat (vezi-bine) eu pe, tabletă, telefon mobil, telefon fix, fax, agendă telefonică, cabină telefonică, etc., etc. Acum, lumea e a mea, „de nimini nu depând", ce-mi mai lipseşte?!

Rămân aici – din motive de securitate corporală personală, de multe ori adormind cu capul pe taste, până

dimineaţa când, energia pozitivă a soarelui mă trimite direct la energia negativă din bucătărie, în speranţa unui rest de cafea uitat pe fundul vreunei ceşti (aţi ghicit, chinezeşti). Aici, recunosc cu modestie, n-am reuşit să fac o amenajare ştiinţifico-filosofică-fengşuie, pentru că aragazul e aşezat într-o nişă, un lucru de-a dreptul interzis, deoarece ar trebui să fie cu faţa spre uşă, astfel încât, un eventual vizitator să nu te ia prin surprindere. Nu contează că luni întregi nici măcar eu nu m-aş putea lua prin surprindere în acest univers eminamente feminin! Primul lucru pe care-l fac, odată ajunsă aici, e să aprind toate ochiurile aragazului, pentru a aduce prosperitate în casă. Aragazului meu îi funcţionează doar un „ochi”. În ţara orbilor…

Uşa de la intrare… Neapărat, dar neapărat, aici trebuie să ai o plantă. Eu am aşezat pe preşul zisei-uşi o violetă de Parma, aproape uscată, primită anul trecut de 8 martie, la pachet cu o invitaţie la o pizza napolitana fără obligaţii, şi pe care nu m-a lăsat inima să o arunc (violeta vreau să zic). Pe urmă, aceeaşi intrare trebuie păzită de un dragon. Personal, aş fi de părere ca uşa unei femei ar fi în siguranţă sub paza unui zdrahon, dar, mă rog, curentul e altul… Dragon, dragon, de unde naiba să-l iau? în toată casa n-am găsit decât o pisică decolorată, din teracotă, ce mi-a fost dată drept premiu de consolare astă-toamnă, de o ţărancă din Obor, pentru că i-am cumpărat toate corcoduşele, sub cuvânt de onoare că sunt gogoşari sherry. Bună şi asta! Doar că, nu ştiu ce asociaţie de idei a făcut Asociaţia de locatari încât mi-a transmis conspirativ – prin femeia de serviciu – cum că va solicita evacuarea mea, pe motiv de vrăjitorie.

În rest, casa mea e plină de chi, ceea ce vă doresc şi dumneavoastră!

MIHAI BA TOG-BUJENIŢĂ

Balaurul din Cochirleanca

(după o ştire transmisă la radio)

Luni dimineaţă cârciuma era, ca de obicei, plină ochi. Gospodarii beau pe îndelete bere, cel mai probabil făcută

din corcoduşe, ca să-şi mai alunge pârjolul cauzat de trăscăul din seara trecută. Unii mai curajoşi se dregeau tot cu rachiu. Vorbeau despre muncile câmpului, creşterea şeptelului, depozitarea grânelor şi altele, strict specifice vieţii în rural. Erau desigur doar exerciţii colocviale, pur teoretice, în totală contradicţie cu ceea ce se putea vedea şi prin geamurile nespălate ale prăvăliei, însă oamenii păstrau cu sfinţenie tradiţiile aşa că nu li se părea nimic ieşit din comun să discute despre astfel de activităţi intrate oarecum în istorie.

Uşa cârciumii se deschise larg şi în încăperea sulfuroasă pătrunse o sperietoare de ciori. Asta pentru noi cei neobişnuiţi cu moda în rural. Pentru cei de-ai casei era moş Cotârlă, un consătean ale cărui obiceiuri erau foarte bine cunoscute. Prin urmare, toţi se făcură că nu-l văd, fiindcă iscusinţa sa de a bea moca era deja legendară. De data asta însă, moşul se duse cu paşi apăsaţi la tejghea, se sprijini cu cotul de ea şi comandă de parcă ar fi fost un bancher sub acoperire:

— Stane, un ţoi dă rachiu! Rapid!

Stane, cârciumarul, privi prin arătare ca printr-una dintre ferestrele localului şi nu i se mişcă nici măcar scobitoarea din gură. Ştia ce hal de om este moşul! Chilipirgiu, cârcotaş, zgârcit şi foarte neam prost. După ce bea de-i sperea şi pe cei mai vrednici gospodari, niciodată nu plătea şi făcea scandal deşi lua bătaie cât încape. Consumatorii, deloc impresionaţi de comportamentul nefiresc al moşului, priveau în gol, nu mai vorbeau nici măcar între ei ca să nu-i dea niciun prilej de a intra în vorbă iar cei mai cuvântăreţi din fire se scobeau în dinţi sau se scărpinau prin diferite locuri.

Numai că, moşul era ceva mai viclean decât ne imaginăm. Spuse aşa, cam într-o doară:

— Bă, l-am văzut!

Stane, ca electrocutat, intră în acţiune şi umplu cu dexteritate un păhărel ceva mai mic decât un degetar iar gospodarii se întoarseră toţi cu faţa către moş Cotârlă. Bine, ei ştiau despre isprăvile acestuia încă de pe când era

căpetenie de haiduci şi răpea fetele de boier cu care fugea în păpuşoi, pe vremea aceea porumbul avea ca zece metri înălţime şi, acolo, într-o ascunzătoare a lui, se iubeau de mama focului până spre iarnă când nesătulele alea nu voiau să plece dar el, om drept şi cinstit, le ducea la conac şi le preda familiei care îl omenea cu acest prilej dându-i friptură, cozonac şi, evident, băutură pe deşelate, pentru toţi fârtăţii. Ca să nu mai vorbim de războiul cel mare când prindea tancuri nemţeşti cu mâinile goale iar avioanele de dobora scuipându-i pe piloţi drept în ochi. Şi, deşi se dăduse ordin ca toţi piloţii să poarte ochelari, peste satul lor, Cochirleanca, nu căzuse nicio bombă. Aşa de tare se speriaseră toţi duşmanii de curajul lui că nici ruşii, mai târziu, nu intraseră în sat, ci le trimiseseră câţiva activişti de la raion care au făcut mai mult prăpăd decât dacă ar fi venit vestiţii tătari.

Acum însă motivul era altul… De la o vreme, prin sat mergea vorba despre existenţa unui balaur, din care cauză nimeni nu mai ieşea pe câmp, multe fete avortând de groază când îl văzuseră şi o mulţime de flăcăi dispăreau cu zilele iar când se întorceau erau atât de răvăşiţi că nu-şi mai aduceau aminte de nimic. Ca să nu mai vorbim de copiii şi copilele ademenite prin tot felul de coclauri şi ce se întâmpla cu ei nimeni nu voia să spună… Cu alte cuvinte, groaza intrase în sat şi perspectivele erau sumbre.

Parşivul de moş Cotârlă dădu peste cap rachiul, făcu semn să i se mai toarne unul, Stane, ca drogat, se execută şi abia apoi îşi dădu un pumn în cap iar strigoiul spuse:

— Băăă, eram io dimineaţă, aşaa, în fundul curţii ca tot omul şi deodată aud fâşşş, fââşş… Ridic privirea şi ce să vezi!? Prin faţa ochilor, la cam doi metri, îmi trecea, bă, o bală de şarpe cum n-am mai văzut în viaţa mea. De frică, m-am blocat! Apoi, văzând că degeaba mai stau pe vine, mă ridic şi mă uit în urma balaurului. Buruienile din grădină, pe unde trecuse jivina erau culcate la pământ de-o parte şi de alta de puteai trece cu cotiga pe urmele lăsate, aşa era de late.

Un vaier îngrozit se ridică în încăpere. Nimeni nu mai

ştia ce este o cotigă, deci moşul nu minţea! După clipa de năuceală, începură discuţiile bine monitorizate de moş care, din când în când, răspundea unor întrebări adăugând şi alte amănunte, dar numai după ce-şi primea rachiul. Stane, bucuros nevoie mare, profită de ocazie şi-şi scoase pârleala pe mai mulţi ani.

Cum dezbaterile se prelungiră până spre prânz, la cârciumă a ajuns şi părintele Gligor de la Stratenie care a declarat că nu este vorba de niciun balaur ci de fiara din Apocalipsă, special trimisă de ruşi ca să bage spaima în necredincioşii care nu au mai călcat în biserică de la botez. Plecă foarte supărat, înjurându-i cu mult talent. Părintele era iubit şi preţuit de întreaga suflare a satului fiind el om ca toţi oamenii.

Mai pe la prânz ajunse şi domnul învăţător, un fel de martir fiindcă, se ştia perfect, mânca o chiflă pe zi şi bea doar o bere, care auzind despre ce este vorba începu să-şi ia notiţe într-un carneţel soios, deşi lucrul se dovedi extrem de dificil. Oricum, peste cam o oră, avea o poveste închegată pe care o trimise unui prieten la o publicaţie în care apăreau cele mai năstruşnice aberaţii însă publicul ţintă se înflăcăra pentru orice iar conversaţiile de la coafor căpătau o tentă foarte intelectuală.

A doua zi, ştirea apăru în tabloid însoţită de mai multe fotografii color cu şarpele de mare, cu pitoni uriaşi, crocodili şi viţei cu cap de om sau anaconde care înghiţeau vaci. Totul se petrecea desigur în mirifica aşezare Cochirleanca, veche vatră de cultură încă de pe timpul costobocilor. Cum cititorii erau familiarizaţi cu populaţiile antice, costobocii, adică uriaşii din biblie, mergeau la fix cu balaurii. Cert este că ştirea a rezistat aproape o săptămână, iar domnul învăţător a adăugat, din colaborări, la dieta zilnică şi un mic.

* * *

Mizil… Universitatea Axis Mundi, parte integrantă a concernului local (din motive de deontologie nu putem divulga numele) care producea aţă şi bandaje. Rectorul universităţii, domnul profesor Zbieran, citi ziarul adus de

secretară, holbă ochii injectaţi de la susţinerea, astă noapte, a doctoratului unei tinere speranţe şi răcni:

— Madam Perfidiu! Secretare principală se numea de fapt Profiriu însă cum era soţia managerului trustului şi nu putea să o dea cu capul de pereţi când voia muşchiul său de rector, se răzbuna prefăcându-se că îi greşeşte numele. Doamna apelată intră în birou, îl strivi cu dispreţul său şi aşteptă plină de greaţă să vadă ce tâmpenie mai scoate pe nări umflatul acesta candidat la infarct.

Mieros, rectorul îi spuse să-i convoace pe doi dintre asistenţii care nu erau rude cu nimeni, respectiv: Duţă şi Truţă. Doamna, la fel de sictiritâ, ieşi fără să confirme. Rectorul, de nervi, trase o duşcă din sticloanţa care stătea de strajă la piciorul biroului. Intrară cei doi asistenţi. Alt gen de martiri pe altarul cunoaşterii foarte asemănători învăţătorului din Cochirleanca. Normal, genunchii le tremurau fiindcă orice chemare la rector echivala cu pierderea slujbei. Numai că de data asta aveau noroc. Leviatanul le arătă ziarul şi porunci:

— Urgent, proiect, cu bani europeni, de cercetare fundamentală pentru descoperirea acestei relicve vii de pe teritoriul ţării noastre! Trei zile! Marş!

— Dar noi suntem la catedra de împletituri şi cusături populare, bâigui inconştient Truţă… Ochii şi aşa bulbucaţi ai rectorului mai săriră un milimetru din orbite…

Cei doi dispărură precum un curent de aer pe sub uşă şi, în timp de rectorul socotea cam cât va sifona din fonduri europene, ei scoaseră un proiect mai vechi îl mai adaptară la nevoile curente, îl depuseră la doamna Profiriu şi plecară acasă destul de veseli. Nici ei nu excludeau unele mici sifonări! Peste două zile, proiectul era aprobat iar buna doamnă secretară principală le dădu banii pentru cercetare, adică, minus 50% rectorul, şi 10% din suma întreagă pentru ea. Oricum, ceea ce rămăsese le dădea impresia celor doi că au devenit egalii lui Bill Gates, prin urmare îşi cumpărată blugi noi, bascheţi şi tricouri de expediţie, din talcioc, împrumutară un aparat de fotografiat, plus o carte cu poze de şerpi, şopârle şi

crocodili apoi, cu documentele de împuternicire din partea universităţii în mână, se prezentară la primarul din Cochirleanca. Primarul, bănuind că musafirii veniţi fără nicio înştiinţare prealabilă erau de fapt agenţi acoperiţi ai poliţiei economice, îi primi cu toate onorurile, îi cază la căminul cultural şi dădu semnalele de rigoare în teritoriu. Hai, să fim serioşi! Cine poate să creadă gogoaşa cu balaurul?

Asistenţii, convinşi că au murit şi sunt în rai deoarece mâncau de trei ori pe zi iar oamenii stăteau de vorbă cu ei numindu-i respectuos: „don prefesur”, intrară într-o febră a cercetării şi, într-adevăr, peste cam o săptămână, capturară monstrul. Îl comparară cu fotografiile colorate din carte, ajunseră la concluzia că da, exemplarul este un şarpe boa de nisip, o specie extrem de rară considerată dispărută încă de pe vremea agriculturii intensive şi, iată, reapărută acum când câmpurile îşi reluaseră aspectul lor din perioada năvălirii popoarelor migratoare. Fusese relativ uşor de capturat deoarece, la cei patruzeci şi şase de centimetri ai săi, digestia unei râme îi îngreunase foarte mult mişcările. Fură fotografiaţi toţi sătenii de vază din sat cu şarpele pe masa de consiliu, primarul fiind cu eşarfă iar moş Cotârlă, făcut pulbere din banii obţinuţi de la cei doi cercetători, stătea în primul rând şi rânjea de ziceai că i-a venit pensia. La plecare primarul şi consilierii, bucuroşi din motive diferite, i-au cadorisit cu merinde pentru drum considerând probabil că de aici pleacă la Polul Nord, iar ei au dus captura şi raportul cercetării tot la doamna Profiriu.

Femeie cu simţ practic, aceasta a vândut şarpele, cu tot cu borcanul în care îl primise, unei grădini zoologice. Rectorul a semnat în nume propriu lucrarea de cercetare şi a publicat-o într-o revistă de ştiinţă din străinătate. A luat bani frumoşi pentru asta şi, destul de îngăduitor, nu i-a dat afară pe cei doi asistenţi. Dar şi ei erau fericiţi fiindcă, iată, reuşiseră să-şi plătească unele utilităţi tăiate de mai multă vreme, ca să nu mai vorbim de faptul că se îngrăşaseră cu un kilogram fiecare ceea ce le dădea un suspect aer prosper. Spre surprinderea tuturor acelora

care ştiu cum sunt plătiţi asistenţii…

Despre bietul şarpe boa de nisip, un fel de relicvă vie, nu mai ştie nimeni nimic, dar nici nu este cazul să ne intereseze. Oricum, în Cochirleanca legenda balaurului se transmite deja pe cale orală către nepoţi. Şi când te gândeşti că, peste sute de ani, oamenii de ştiinţă vor afirma că şi această legendă, la fel cu toate celelalte sunt doar născocirile unor beţivani leneşi de la sat. Ruşine!

Controlul averilor

De peste cincisprezece ani domnul profesor Mirel Cojocaru nevoia într-o şcoală pierdută în praful verilor secetoase şi în negurile anotimpurilor reci ale Bărăganului Getic încercând cu o oarecare disperare să înveţe generaţii de elevi tainele fizicii. Era probabil printre ultimii idealişti ai acestei planete fiindcă, deşi nu reuşise niciodată să-i facă pe discipoli să înţeleagă legile curentului alternativ, continua să spere că undeva, în timp, stă ascuns printre loazele din bănci un viitor candidat la premiul Nobel pentru fizică. Mde, fiecare îşi duce crucea…

Cert este că în acest an a fost numit, doar el nu ştie de ce, director al şcolii. Misterul numirii, ca să spunem aşa, se numea de fapt Filiţa, o doamnă al cărei soţ dispăruse de la domiciliu de mai bine de trei ani şi nu mai dădea niciun semn de viaţă. Bine, nici înainte aceste semne nu prea e arătau întrucât el prefera trăscăul în locul virtuţilor familiale. Iar Filiţa, cea cu care domnul profesor, flăcău tomnatic, mai împărţea unele mici şi plăcute clipe de destindere, se lăuda că este vară de-al doilea cu primarul ceea ce putea fi chiar adevărat. Că la cum arăta, la cei douăzeci şi doi de ani ai ei, nu era exclus deloc să fie rudă cu mai toată populaţia masculină a aşezării.

Prin urmare, numirea dragului de Mirel ca director, ascundea un plan foarte bine conceput, semn că Filiţa, era ea bunăbună, dar nici proastă nu era.

Numai că, avansarea în funcţie presupunea o declaraţie de avere, fiindcă deja domnul profesor urma să facă parte dintre demnitarii ţării şi aceştia, în spiritul depline democraţii şi transparenţe, nu au nimic de ascuns.

Sfătuit tot de Filiţa, Mirel s-a întâlnit cu secretarul de la primărie, domnul Şireteanu, numit nu se ştie de ce Şireteanu, om aflat de la începuturi în marea politică a urbei şi au început să completeze fişa cu declaraţia de avere, o chestiune care i se păruse domnului profesor o simplă formalitate deoarece el nu prea cunoştea conceptul de avere. O atitudine cât se poate de firească pentru întreaga breaslă a profesorilor. Însă ochii unui politician văd altfel lucrurile…

Aşadar cei doi s-au aşezat pe scaune, faţă în faţă, în biroul de secretar al primăriei pe care ocupat de domnul Şireteanu de mai bine de douăzeci de ani şi au început să completeze fişa de avere cu un: hai noroc, şi când o fi mai rău aşa să ne fie, adică ciocnind un pahar de tărie că aşa-i stă bine gospodarului.

— Mdaaa, şi-acu hai, la treabă! la zi, uite, aici, pentru prima rubrică, ai casă!?

— De unde dracu’ băi, nea Vasile, casă? Nu ştii că stau cu chirie în cocioaba aia dărăpănată a Lu’ bunica Lu’ Chihaia că ei stau la Strehaia şi mi-au închiriat mie casa că altfel le-o fura ţiganii de nu mai rămânea nici amintirea ei!?

— Băi, Mirele, acilea nu-i pă logică! Acilea-i politică bă, totu-i pă concret! Stai în casă? Da! Atunci ai casă, nu!?

— Bine, bre, pune-o acolo ca să nu mă ia ăştia la ilicit

— Deci: una casă pe pământ în zonă rezidenţială…

— Da teren în jurul ei cât ai?

— Păi, dracu’ ştie, că nu l-am măsurat, doar nu-i al meu!

— Îţi spun eu că ştiu de la cadastru! O mie cinci sute de metri, cu pomi fructiferi, pruni, caişi, şi trei butuci de vie…

— Aoleuu!

— Deci trecem şi terenul ca să nu fie discuţii, că întreabă ăia, bă, da pă ce stă casă, pă apă, pă aer, nuu??

— Ceva haine de firmă ai?

— Eu am doar un costum, acela pe care l-am primit de la tata, că era costumul lui de nuntă şi nu-i mai venea,

când am terminat facultatea. Da' n-am ce zice, stofă bună englezească, făcut de comandă, hehee…

— Deci, trecem! Altceva?

Profesorul începuse să se distreze aşa că mai adăugă:

— Domn'e, mai am o pălărie, din fetru, rămasă de la bunicu', dă-i de firmă, cehoslovacă, aşa că e de colecţie, că nu se mai fabrică acum.

— Trecem, la haine de colecţie! Altceva, bijuterii, tablouri, ştiu că n-ai, poate ceva argintărie, aur, colecţie de monede, alte alea, că te caută ăştia şi-n vorba aia, să vadă dacă nu cumva ascunzi cine ştie ce averi şi nu le declari!

— Da, mai am un ceas, Pobeda, din perioada sovietică, tot de la tata, dar habar nu ai ce bine merge şi acum! La secundă! Şi, să nu uit, mai am şi bascheţii din liceu, tot aşa, de firmă, chinezeşti că mă ţin şi acum… Mai am şi nişte bani vechi de când cu stabilizarea, dar nu cred că mai interesează pe cineva aşa ceva…

— Băi, băiete, în politică lasă-mă pe mine să hotărăsc ce trebuie şi ce nu! Deci, trecem! Hai, noroc şi la mai mare!

Prin urmare, fiind completată declaraţia de avere ea a fost depusă spre verificare ca apoi să fie trimisă la centru şi publicată în reţea.

Să nu credem însă că domnul Şi reţea nu căpătase degeaba acea poreclă. Nu! El ştia precis ce face întrucât avea acasă o slută de fată, plină de fiţe şi mofturi şi voia să-i facă un rost ca să mai scape şi de gura nevestei. Iar dacă îl prezenta bine pe director reieşea că are ceva cheag şi, în consecinţă, nu-şi dădea fata după un coate-goale…

Asta ca să vedem că şi ce a urmat are o logică profundă. Un ziarist local a intrat, pe surse, cum se spune, în posesia declaraţiei de avere şi a trântit un articol inflamat referitor la bogăţiile unor profesori care se plâng tot timpul de faptul că au salariile cele mai mici din sistemul bugetar, dar şi faptul că din declaraţie lipseau, cu sau fără intenţie, insinua el, unele precizări. De exemplu, ferma de păsări a profesorului dar şi cea de caprine, bănuită a fi una aducătoare de beneficii deloc de neglijat.

Într-adevăr în curtea casei bătrâneşti vieţuiau, numai ele ştiau cum, cinci găini, cele care furnizau o omletă la două zile, dar şi o capră vârstnică, care producea cam un pahar de lapte pe lună, ceea ce părea suficient pentru supravieţuirea în condiţii decente a noului director al şcolii. Decente, adică prin evitarea cerşitului sau a furatului din cutia milei.

Domnul Şireteanu îşi freca mâinile de bucurie. Planul său mergea pe drumul cel bun! Acum toată lumea ştia că profesorul, este, discret, dar este, om cu situaţie materială bună, spre foarte bună… începuse deja unele discuţii şi cu toanta aia de fii-sa care nu reuşea de una singură să prostească vreun muţufan dar şi cu scorpia de nevastă-sa ca să-i mai închidă gura că nici nu putea să le bată ca atunci când nu era funcţionar public ci doar un biet mecanic auto…

Articolul, într-un mod aproape nesperat, stârni unele reacţii, după cum urmează:

Guvernul avu cel mai bun motiv să reducă, printr-o ordonanţă de urgenţă, salariile astronomice ale profesorilor care, iată, aveau averi de te şi uimeai.

Secţia Control Averi, din Parchetul General se autosesiză şi trecu la inspecţii pe teren. Procurorul desemnat pentru anchetă era totuşi un om cu mult umor şi văzând despre ce este vorba închise dosarul fără alte investigaţii.

Mirel deveni ţinta preferată a multor domnişoare dar şi doamne din urbe care nu mai conteneau cu invitaţiile şi drăgălăşeniile ceea ce a dus în scurt timp la creşterea lui în greutate şi, implicit, la nevoia de a abandona costumul de firmă pe care-l deţinea. Rămase numai cu hainele de la second-hand şi celebrii bascheţi. Femeile însă nu păreau deloc impresionate de modestia veşmintelor. Ele ştiau că este bogat dar ca orice om bogat, spre cinstea lui, nu face paradă de asta.

Filiţa vorbi discret, dar foarte ferm cu primarul iar acesta îl convocă pe director la o mică discuţie, aşaaa, ca între bărbaţi. Spre final au fost rostite cuvintele:

— Bă, o iei, că-i fată bună şi ţine la tine ca la ochii din cap, nu ca fătţarnicele astea care îţi vor numai banii şi să se fudulească că sunt directoare ca să-i mulgă pe oameni de bani şi alte produse! E clară!

Mirel, promise că da, e clară, şi avu parte de o surpriză foarte plăcută. Domnul primar se oferea să le fie naş. Cu ocazia asta, în subtext, domnia sa scăpa şi de o subtilă amenințare precum că îl aştepta un proces de paternitate.

Deci, happy-end, mai ceva ca în filmele americane!

Din partea autorilor…

Pe 8 iulie avem parte de un eveniment important. Sărbătorim 5 ani de la înființarea celui mai frumos, prietenos, afectuos şi familiar site cu nume la fel de frumos: Negru pe Alb. Pentru aceasta suntem profund recunoscători fondatorului site-ului, doamna Elena Vornicescu şi cofondatorului, domnul Gheorghiţă Mocanu.

Cei o mie de membri au format o adevărată familie. Chiar dacă au mai fost neînţelegeri şi ciocniri de idei, cu bunăvoinţă şi cedări de o parte şi de alta, cu o gândire maleabilă, ele s-au rezolvat. Cei care au gândit unilateral, fără să cedeze niciun milimetru, au părăsit site-ul şi bine au făcut. S-a dovedit că şi pe alte site-uri au avut aceeaşi atitudine refractară.

S-au înființat multe Saloane unde fiecare a putut să se exprime, să expună din creaţia proprie, să comenteze sau să primească observaţii de la cei mai experimentaţi. Majoritatea au ţinut cont de ele, au mai fost şi o parte care s-au supărat puţin, dar după un timp cred că au fost convinşi că părerile şi observaţiile au fost juste, căutând să îndrepte erorile făcute şi să îmbunătăţească creaţia.

Consider totuşi că au fost chiar prea puţine aceste observaţii venite de la autori cu cărţi publicate şi cu multă experienţă. Poate şi teama de a reacţiona mai dur din partea celui criticat, i-a reţinut. Sper ca pe viitor să se schimbe această mentalitate, până la urmă păgubitoare pentru cei care au pornit mai de curând pe drumul afirmării literare.

Au fost Saloane cu activitate mai intensă, altele cu activitate mai puţină sau cu sincope.

Printre Saloane s-a remarcat şi Salonul UMORULUI cu un număr mare de membri: 195. Bineînţeles, cu toate greutăţile vieţii de zi cu zi, nu putea să lipsească umorul care să mai destindă şi să aducă un zâmbet pentru a mai uita de ele. „Umorul este instinctul de a lua durerea în joacă”. spunea Max Eastman.

În acest salon s-au organizat Concursuri de epigrame, sau postat zeci de poezii umoristice, fiind sute de accesări şi comentarii, care arată interesul membrilor pentru un umor de calitate. De la înfiinţarea Lanţului catrenelor umoristice (care a trecut de 2000 de catrene) acesta a stârnit mult interes, ajungând la peste 25.000 de accesări, lucru care nu mai poate fi întâlnit pe alte site-uri.

Această selecţie este făcută din o parte a postărilor în acest Salon, timp de 5 ani.

Iniţial au fost de două ori mai mult material, dar s-a redus la jumătate, pentru că, în caz de tipărire să nu depăşească cca. 230 de pagini. Deci s-ar mai putea scoate încă 2 – 3 Antologii, ceea ce arată activitatea intensă în acest Salon.

În final Antologia de Umor vă urează voie bună, sănătate şi mult spor în tot ce faceţi şi să ne trăieşti mulţi ani iubite site Negru pe Alb!

C. Bidulescu

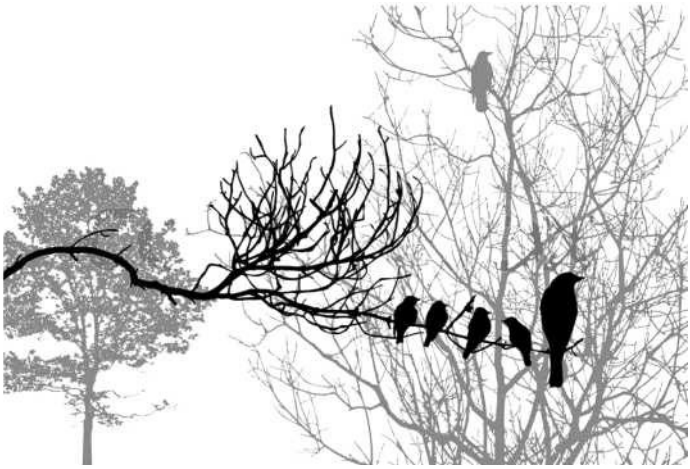

CUPRINS

UMORUL LA ROMÂNI 5
CAPITOLUL I: EPIGRAME 11
MARIANA DOBRIN 13
Declaraţie de dragoste 13 Suferinţă 13 Lipea la 13 Argument 14
Inundaţie în ţara lui Papură-Vodă 14 Partea bună a inundaţiilor 14 JANET NICĂ15
Bună vecinătate 15
Unirea cu Moldova de peste Prut 15
Vecina 15
Bărbatul supărat 16 Destin 16 Fără scăpare 16 Precizare 17 Femeia 17 De Anul Nou 17 GHEORGHENICULESCU 18 Stomatologică 18 Remediu 18 între sticlele cu vin 18 Matematică 19 Ciocanul şi menghina 19 Perspectivă 19 Unui marinar 20 Din flori 20 Descendenţe 20
Scleroza 21 Dantura soacrei 21 MIHAI BATOG-BUJENIŢĂ22
Cadou de sărbători pentru soţie 22 Revelionul septiiagenarului 22 Revelion gurmand 22 Remaniere guvernamentală 23 Dragostea pentru lectură 23 Bogaţii de ieri şi de astăzi 23 Nedumerire la festival 24 Finalul concursului de aruncat bolovani 24 La balul vânătorilor 24 Avantajele integrării europene 25 Vârstele abuzurilor 25 Petrecere de Sfintele Sărbători 25 De ziua mea 26 Egolatră 26 GHEORGHE PÂRLEA27
Unui epigramist ghinionist 27 Vin, la genul feminin 27 Cu studii incomplete 27 Unuia... „tobă de carte” 28 Comparaţie 28
Unui amic proaspăt însurat 28 Astronomică 29 Unuia, nelipsit de la agape 29 MIRCEACOROŞ 30 Anul Nou 30 Duşi cu vorba 30 Naivităţi 30 Curiozitate 31 Consum de usturoi 31
ELENA MITITELU 32
Unui poet şi muzo să 32 încadrare cu cântec 32 Urări de Paşte 32 CRISTINA GEAMBAŞU 33 Tendinţe 33 Văduva neagră 33 La medic 33 CAMELIA STAN 34 Sora 34

Destine 34 RUSE M. ION 35 Atleta 35 Soaţă vs. soţ 35 Cuplu modern 35 Soţie devotată 36 Vai de căsnicie 36 îngrijorarea însurăţelului 36 Unei nud iste 37 Reclamă la peţit 37 Filatoarea 37 ADANEMESCU 38 Obrăznicătură 38 Condeiul 38 VICTOR BIVOLU 39

Unei absolvente cu pretenţii 39 Lăcătuş în dragoste 39 O, 5 Mai 39

Unu Mai… muncitoresc 40 împărţire judicioasă 40 Nu, egoismului 40 Guvernanţilor 41 Uneia de la bloc 41

Unui producător de vinuri cu teamă de Dumnezeu 41

Ca să nu te doarî capul 42 Unui „rebusist” 42 La aniversare 42 RACOLŢA PETRU 43

Cadoul pentru femeia iubită 43 Petrecerea de Revelion 43 Revelionul pesimistului 43 LILIOARA MACOVEI44 După masa de Revelion 44 LIVIU GOGU 45

Despre un chirurg şpăgar… 45 Tratament miraculos 45 Sacrificiul şi speranţa soţului, pe 8 Martie 45 Sfat de Mărţişor 46 Automobilist împătimit 46 Despre noi, bărbaţii… 46 Apel la 112, pe timpul inundaţiilor 46 DORINA POP 47

Beţie constructivă? 47 înainte de operaţie 47 Starea 47

Starea epigramei 48 Mărţişorul prins în piept 48 Sfat 48 Diferenţe 48 NELU PREDA49 Consultaţie 49 Transplant 49 Reparaţia 49 MIRELAGRIGORE 50

BAC-ul face diferenţa în viaţă! 50 Boală incurabilă 50

Când urmezi noile terapii ale medicului 50

ANAC. RONESCU 51 Umorul 51 Răspunsuri 51 Tablou de familie 51 Partaj 52

Povestea din Rai 52 Vizită la nivel înalt 52 Eternitate 53 Critica 53 Soacra culantă 53 CORNELIA-ECATERINA MESARU 54 Planificare 54 După mucenici 54 Sigiliul 54 Sărutul 54

ELENA AGIU-NEACŞU 55 Unui poet veritabil 55 Sunt şi ghiocei amari 55 Soacrelor… într-o ureche 55 FLORIN ALEXPETRACHE 56 La ţipe 56 VIOLETTA PETRE 57 Iubirea eternă 57 La farmacie 57 CONSTANTIN BIDULESCU 58 Poeţii şi barul 58 Unui învăţător 58 Clasa

zero 58
În transportul în comun 59 Moneda 59 Etc… 59
Doctorul către pacient 60 Prostia 60 La oculist 60
Beţivul la doctor 61 Unor poeţi 61 Proverb vechi 61 La doctor 62 întrebare şi răspuns 62 Ziua de 8 Martie 62
Şeful de sală se adresează unui client care pleca 63 Cerere modernă în căsătorie 63
CAPITOLUL II: STIHURI VESELE 65
VIOLETTA PETRE 66 Aşteptarea 66 VERONICAŞERBAN 68 Inamicul din tavan 68 Toate fetele oftează 71 DORINA POP 73 încâlcirea ideilor 73 MIRCEACOROŞ 74 Despre soacră 74 La judecata de apoi a poeţilor 74 Sfârşitul lumii anulat 75 Ultimul fecior 77 MIHAI HORGA78
La revedere, mare! 78 MIHAI BATOG-BUJENIŢĂ79 Sonetul umorului 79 MARIANA DOBRIN 80 Cântăreţii lui Bachus 80 GABRIELAIONIŢĂ82 Sunt poetă! 82
Nu mi-a plăcut de tine-aseară 84 La Amara 85
Tinereţea mea cam şuie 86 Economie 86
GHEORGHENICULESCU 88
Neîntâmplări pasibile a fi imposibile 88 Tratament 89 Luceafărul dezamăgit 91 VIOREL GAVRILOVICI 93 Prostul şi nebunul 93 Beţivul satului 94 FLORIN ALEXPETRACHE 96 Caut altă Crăciuniţi 96 într-o seară… 97 L-aţi văzut pe Moş Crăciun? 98 ELENA MITITELU 99
Limba noastră-i limbă dulce 99 Să vină să-mi ia grija… 199 Gata, bre, schimbăm macazul 103 CAMELIA STAN 105 Parodie 105
Domnului profesor Bidulescu 109 AGA LUCIA-SELENITY110 Şotronul 110
Cel ce vi se le-mi veghează 111 Mi-s mic şi mi-s nâtâfleţ 111 COSTELZĂGAN 112
Ventilatorul de stele 112 Ţinta tuturor 112 Arbore genealogic instant 113 CONSTANTIN BIDULESCU 114 Beţivul la doctor 114 Veste bună 114 La magazin 115 Bătaia 116 Trompeta 116 Alegerile 117 Tânăra soţie către soţ 117
Un tip reclama la Poliţie că i-a dispărut soţia 118

Noul preşedinte 118 Legea 119 Dezminţire 119 ELENA AGIU-NEACŞU 120 Aragazul şi cocoşul (fabulă) 120 MIRCEA FLORIN CARACAS 123 Autoidolatrie 123 VICTOR BIVOLII 124
Invitaţie la meditaţie 124
CAPITOLUL III: PROZĂ UMORISTICĂ 125
LIVIU GOGU 127
La pomana electorală 127 LI LI OARĂ MACOVEI132 Hilda şi feisbuciştii ei 132 GHEORGHE NICULESCU 134
Creionări încondeiate cu... pixul 134 ADANEMESCU 141
Despre ajutorul european pentru România 141 CONSTANTIN BIDULESCU 144 Interviul 144 AGA LUCIA-SELENITY147
Vrei cămaşă?! Atenţie la număr! 147 COSTELZĂGAN 148 Erezia matematicii 148
VIOLETA MIHĂEŞ 149
Superstiţiile, bată-le vina! 149 DORINA POP 160
Ancorelor ascuţite atipic (amalgamul a-ului aşternut anapoda) 160 ANAC. RONESCU 161 Feng Şui 161
MIHAI BATOG-BUJENIŢĂ164 Balaurul din Cochirleanca 164 Controlul averilor 171
DIN PARTEA AUTORILOR... 177
CUPRINS 180

BIBLIOTECA
NEGRU PE ALB

Mircea Ionescu-Quintus (n. 18 martie 1917) este un politician român, fost președinte al Partidului Național Liberal între1993-2001, senator în legislaturile 1996-2000 și2004-2008, ales în județul Prahova pe listele partidului PNL. A deținut de asemenea funcția de ministru al justiției în guvernul Stolojan, primul guvern pluripartit de după 1989, epigramist. Locuiește în **Ploiești**.

Autumnală

Cavaler fără pereche,
Vântu', 'ndrăgostit lulea,
Cântă frunzei la ureche
Şi ea, biata, va cădea!

Gheorghe Bâlici s-a născut 3 la februarie 1963, în satul Hiliuți, raionul Rîșcani. A absolvit Facultatea de Filologie a Universității de Stat din Moldova, 1980.

A activat ca profesor de română la Colegiul de Medicină din Tighina, apoi la Ungheni, funcționar la Primăria Municipiului Chișinău. Este membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova. A trecut de la poezia lirică la epigramă. Locuiește la **Chișinău**.

Comparație

Precum țăranii care fac de toate
Cu mâini ca niște negre arături,
Așa mai marii zilei dau din coate,
Făcând ades la ele bătături.

ISBN: